

PERDUT A LA XINA MEDIEVAL

Francesc Xavier Parera Gutiérrez

PERDUT A LA XINA MEDIEVAL

PRIMERA PART

1. UN PERIODISTA A LA MUNTANYETA

Jo, Rafael, periodista d'un diari de la comarca, vaig aturar el meu cotxe davant de la residència de Paràlisi Cerebral de Tarragona, també coneguda com La Muntanyeta. Recordo que era un matí cobert de grisos núvols i feia molt de fred. Després de pujar una rampa, no sabia a quina porta havia d'anar, però quan la vaig trobar, a la petita finestra una amable dona em va fer passar a una sala d'espera. Passaren uns minuts i al lloc van aparèixer un noi assegut en una cadira elèctrica i una cap de l'esmentada residència. Acabades les convenients presentacions, em portaren a una altra sala i allí la dona em va dir que Adrià, el noi amb aquesta discapacitat havia patit uns somnis durant unes nits seguides i, recordats i reconstruïts, podrien explicar una llarga història. Es tractava d'una conspiració en la qual ell era el protagonista, el qual havia d'evitar un assassinat contra l'emperador Taizu de la Xina del segle X dC.

He de reconèixer que des del primer moment m'envaien els dubtes. Pensava que es tractava d'una pesada broma, però quan el director del meu diari em va enviar allí, sabia que es tractava d'una història sucosa que podria donar un bon nom al nostre rotatiu. Aquell gran i afable home no s'equivocava per la seva experiència d'anys en destacar els articles més interessants. Per la meua banda no entenia res, perquè pensava que només estava allí per realitzar una breu entrevista. Després el noi es va explicar i amb ajuda de la cap el vaig entendre. Adrià assegurava que els seus somnis es repetien en una mateixa època amb els personatges i noves situacions. Eren com uns capítols d'una llarga sèrie i no eren cap casualitat. Aleshores amb l'ajuda de la cap i una monitora que entrava per torns, vaig prendre nota de la història que m'explicava el noi. Així vam estar un parell de setmanes. Jo davant de la meua petita llibreta i una gravadora... El noi parlava i les dues monitores anaven aclarint els diferents moments de les increïbles situacions. Adrià sabia que aquells instants eren viscuts com si es traslladés a aquella època i per aquest motiu volia que la gent conegués aquest esdeveniment. Els caps de La Muntanyeta parlaren amb uns altres periodistes dels mitjans de comunicació, però ningú els va fer cas. Aleshores el director del meu rotatiu em va cridar al seu despatx i em va enviar a La Muntanyeta.

Adrià començava a parlar pels matins davant meu i jo per les nits davant del meu ordinador transcrivia les idees del noi. I he decidit explicar

aquests episodis del protagonista a la Xina medieval lògicament amb el permís de director, el qual els va trobar atractius per a la seva publicació. Escriure aquesta història ha estat una feina llarga, ja que sovint no entenien res, havíem de parar i la monitora m'ajudava a comprendre què volia dir ell amablement. Jo he transcrit aquest relat amb diàlegs que tenen certa fluïdesa. Ho dic per que el lector pugui llegir amb més rapidesa i claredat l'esmentada narració. Imagino que el noi quan es trobava a la Cort de l'emperador Taizu no es podia defensar bé, però he escoltat casos de gent discapacitada que en cadira de rodes somien que poden caminar i fer una vida normal. Potser Adrià somiava que podia comunicar-se a la Xina medieval sense cap problema. Com deia l'escriptor Calderón de la Barca "Els somnis, somnis són". I ara, escoltin les seves experiències en un exòtic lloc fa uns mil anys, per tant cedeixo el protagonisme al nostre amic Adrià, el qual és el veritable heroi de la narració.

2. UN REGAL INESPERAT

Jo, Adrià, em sento com a obligat a explicar uns estranys esdeveniments que sortiren dels meus somnis com un allau de records i per aquest motiu amb l'ajuda de monitors i el periodista que transcriu aquesta història us parlaré de la meva llarga experiència a la Xina medieval.

He de dir abans que en realitat la meva vida transcorria tranquil·lament mentre participava a la Boccia (un joc semblant a la petanca), teràpia en gossos i cavalls i la meva afició per la música ja que el meu veritable somni era convertir-me en un DJ d'una discoteca. Però aquell dia del meu aniversari, quan es presentaren els meus pares i la meva germana amb regals, i mentre celebraven la festa amb la resta de companys al centre, hi va haver una anècdota que va canviar aquelles setmanes. Un amic em va regalar un voluminós llibre sobre Història de Xina. No entenia perquè em van donar aquest obsequi, quan jo no sentia res per la cultura oriental, però ho vaig acceptar amablement. Entre els regals destacats hi havia una taula de canvis, un sintetitzador i un programa, el qual dins d'un ordinador podia compondre més música de diferents estils. Reconec que per la tarda-nit, abans de sopar, llegia el llibre, però m'avorria i el vaig deixar després de l'imperi de Taizu. Necessitava més temps per llegir l'espès llibre, però ja era suficient per als meus posteriors somnis.

Aleshores transcorregueren uns dies i vaig pensar que per enriquir les meves composicions podia barrejar melodies orientals amb l'actual música DJ i els temes de les discoteques. I em vaig atrevir amb el meu nou programa de l'ordinador per escriure els primers compassos d'aquest tipus, els quals de moment anaven per bon camí.

Mentre teclejava el meu sintetitzador i coordinava l'activitat amb l'esmentat programa, aquelles melodies cobraven vida. Potser em trobava davant d'una nova època de la música. Tenia un amic que treballava a la ràdio i que podien emetre aquests nou tipus de música a través de les seves emissores, però reconec també que tenia por, molta por. Havia d'anar amb molta cura... Si el fracàs m'acompanyava, la gent es riuria de mi i potser no seria admès a les diferents discoteques on col·laborava en festes. Allí estava en la meva cabina de DJ i, quan em cansava, baixava un moment per barrejar-me entre el públic, beure qualsevol refresc i tornar al lloc de treball.

I mentre em dedicava a aquest món, a la vegada s'iniciava per a mi una nova etapa de la meua vida. Arribaren de manera imprevista els esmentats malsons per la nit. Veia sumptuosos palaus de marbre, pagodes orientals, xinesos pels carrers, notava olor de peix fregit i carn, sentia crits entre comerciants de seda i clients... Com ho podria dir? Era com començar a descriure l'escenari on havia de viure en vetllades les meves futures experiències.

3. “ÉS UN SOMNI O LA REALITAT?”

Em preguntava el motiu d'aquells somnis. Per què es repetien? Per què em veia a la Xina medieval? Per què estava allí? Durant molts dies somiava diferents situacions com si fossin capítols d'una novel·la o una sèrie de televisió. No sabia donar cap explicació a aquell fenomen... Quan vaig moure les parpelles lentament entre la boira, vaig distingir les imatges d'unes noies i escoltava les seves gracioses rialles. Quan vaig obrir definitivament els ulls, vaig veure cinc joves dones davant meu. El seus bonics rostres tenien trets orientals, el groc color de la pell i els ulls esquinqats... Semblaven xineses. Les seves robes eren uns quimonos de seda. El pentinat dels llargs cabells tenien un estil medieval. Mirava als meus voltants. Em veia ajagut a un ampli llit de suaus llençols i, quan vaig alçar la vista, comprovava que ocupava una enorme tenda de campanya i la llum es filtrava a través del teixit de color taronja. Al fons hi havia la meva cadira electrònica. Deduïa que mentre estava dormint, m'havien tret de l'esmentada cadira per dipositar-me a aquell llit.

-On em trobo? -van ser les meves primeres paraules.

Vaig obtenir com a única resposta les rialles de les noies. Una d'elles em va contestar en un idioma que desconeixia. Era impossible entendre què em volien dir.

-És un somni o la realitat? -vaig preguntar visiblement nerviós.

No obtenia cap resposta.

Aleshores una altra noia va sortir de la tenda i al llindar de la porta va parlar amb un soldat. La meva sorpresa anava creixent. Era un home que portava una cuirassa i un casc. Anava armat amb una llança i portava al cinturó una vaïna amb una espasa. El guardià va abandonar la tenda i la noia va entrar. No sé què em deien. Feia calor. I per la llum crec que era el migdia. Intentava incorporar-me, però malgrat els meus esforços notava com si perdés el coneixement un altre cop, em sentia com cansat. Però les noies no em deixaren que m'aixequés i em feien entendre que restés descansant al llit mentre repetien el nom de "Taizu".

Veia que m'havien canviat de robes. No portava la meva camisa i pantalons. Ara tenia com una lleugera túnica per cobrir-me.

Transcorregueren uns interminables minuts i al llindar va aparèixer un home alt, corpulent, amb molts anys. El seu rostre també era asiàtic. Portava una rica roba de seda. Anava acompanyat de dos soldats que no se separaven d'ell ni per uns segons. Em parlava i jo seguia sense entendre les seves paraules. En el meu cas vaig dir què m'havia passat en català, en castellà, però... Res! Deduïa que aquell home va donar unes serioses instruccions als soldats i a les noies com si fos un metge davant de les infermeres a un hospital. Després va abandonar la tenda amb els seus dos guardaespalles. Sentia una forta olor de brou d'herbes... Una dona es va

apropar amistosament, entre les seves mans portava un bol de brou i el va posar davant dels meus llavis. Vaig beure aquell líquid que em va reanimar en breus minuts. Vaig descansar i les noies deixaren la tenda també. A l'exterior continuaven vigilant els dos soldats. Vaig simular que dormia.

I començava a pensar amb deduccions com treballen els detectius. El policia descobreix les pistes de l'assassí, les quals l'emporten a les seves dades, localitza restes com sang, l'arma i, per suposat el cos, certament molt important, i després dedueix els mòbils. Aquelles noies no paraven de dir el nom de "Taizu". Almenys el llibre d'Història de Xina que m'havien regalat m'havia servit. Recordava que a l'Edat Mitja, abans de l'arribada de l'any 1000 d. C., començava una nova dinastia, els Song i el primer emperador es deia Taizu. Em trobava en aquella època? Però el meu cervell estava cansat pels recents esdeveniments i preferia dormir.

Passaren les hores, les quals per al meu somni eren només breus segons...

Aleshores la llum, que es filtrava per la tenda, es començava a apagar perquè s'apropava la nit. Una noia entrava. Amb determinats gests vaig demanar ajuda perquè ella i una altra persona m'ajudessin a assegurar-me a la meua cadira electrònica. Em volia aixecar per saber on em trobava. L'esmentada noia no va dissimular una cara de disgust, perquè possiblement tenia prohibit que jo em mogués del llit. Davant de la meua insistència va cridar a una amiga, la qual va entrar i entre les dues em posaren a la meua cadira. Els seus ulls s'obriren per la sorpresa. Impressionades, vam veure com manejava el comandament per dirigir-la on era el llindar de la tenda. Segurament pensaven que era màgia perquè exclamaven unes estranyes paraules. Vaig veure el llindar de la porta només per uns segons, ja que els soldats aviat em digueren entre crits que havia de tornar al meu llit. No entenia les seves paraules, però els seus severos rostres i els seus moviments eren evidents. Amb cura les noies m'ajudaren per dipositar-me un altre cop al llit, però estaven espantades per la reacció dels soldats i per la meua màgica cadira, per tant van abandonar la tenda amb ràpides passes. Estic segur! Us estareu preguntant què vaig veure en aquells escassos segons. Hi havia un enorme campament de tendes, soldats que passejaven com a petites patrulles. Les dones realitzaven les tasques de la casa com preparar el dinar o portar coses d'un lloc a un altre, els nens jugaven... Us puc assegurar que no era un muntatge cinematogràfic per a una pel·lícula oriental. Em trobava a una regió asiàtica de l'Edat Mitja, potser era Xina de Taizu, però encara no volia afirmar res.

Aleshores em vaig despertar. La llum del matí entrava a través dels vidres de la meua habitació. Estava a La Muntanyeta! Era un somni! Veia el meu llit, la meua cadira al costat... Havia tornat al segle XXI! Pensava que es tractava d'un malson provocat segurament per la lectura d'aquell llibre. Era un cas aïllat en el qual la ment jugava amb la ment del ser humà.

Després van entrar els assistents per ajudar-me a llevar-me del llit i posar-me a la cadira. La tocava... No s'havia mogut del lloc i era la mateixa. Era un somni la meva estada en aquella tenda de campanya! No vaig donar importància a aquest esdeveniment i vaig començar un nou dia en aquell hivern de 2015. Reconec que notava l'absència de les boniques xineses que m'ajudaven en aquella tenda.

La resta del matí va transcórrer sense cap novetat. Em dedicava una estona a improvisar les melodies xineses davant d'un sintetitzador. Per aquesta tasca m'ajudava un assistent i anàvem amb cura perquè jo volia una tonalitat determinada. El noi tocava unes tecles, però jo no podia evitar una cara de descontent.

-Potser haurem de pujar l'escala, com un crescendo -deia-. Provem així...

Aleshores sortí de l'instrument musical una nova melodia amb més força.

-Sí, és com ho imaginava -proseguia.

-Descansem una mica -va dir l'assistent-. No serveixo per aquesta tasca, malgrat estigués uns anys al Conservatori.

Sortírem fora de l'edifici, baixàrem la rampa i mentre ell fumava una cigarreta, parlàvem de les possibles variacions de la mateixa melodia.

-Ara comprenc perquè els compositors trigaven molt temps en crear una simfonia o un concert -deia el noi-. Tens cap per crear aquestes melodies originals. Per què has escollit aquest tema?

-Em van regalar un llibre sobre Història de Xina i vaig llegir l'Edat Mitja, una veritable i complicada etapa -m'explicava-. També m'havien regalat la taula de canvis per realitzar les barreges de la meua música i aleshores vaig deixar un temps l'esmentat volum. Ara reprendré la seva lectura. Pensava que podia canviar les meves habituals composicions per un tema més... Com t'ho diria?

-Més exòtic?

-Sí... Si barregem l'actual música amb breus sons de llunyà Orient potser serà una novetat per al públic i pot agradar.

-És una bona idea.

En aquells moments es va incorporar una noia que també es dedicava a ajudar als nois i noies de La Muntanyeta. Treia el seu paquet de cigarrets i en fumava un altre.

-Com segueix la teua obra, Adrià? -em va preguntar ella-. Sento la possible cançó que surt de l'habitació.

-Per ara bé. He de millorar la tonalitat -vaig respondre.

-Veig els teus ulls cansats- No has dormit bé aquesta nit?

-Sí, però he tingut un malson o potser un somni agradable. No sé com ho podria explicar.

-Què veies?

-Estava perdut a la Xina medieval, en concret dins d'una tenda de campanya. El campament estava envoltat de xinesos. Dues noies m'ajudaven a pujar a la cadira.

-Ah! -va exclamar el noi amb un somriure sense malícia-. Però les noies orientals no faltaven... Oi?

-La veritat... Eren boniques -proseguia.

-Crec que ha estat una mala jugada de la ment. Potser es queda al teu subconscient la teva lectura sobre aquell llibre que et van regalar. Jo vaig començar estudiant Psicologia a la Facultat -continuava el noi-, mentre repartia el temps al Conservatori.

-Oh! Ara el volum és interessant. Nosaltres estem acostumats a la cultura occidental, però a Orient encara queden interrogants per descobrir. Aleshores he pensat que la barreja de temes xinesos amb la meva música pot agradar al públic.

-D'acord! Apa! Anem dins de l'edifici. S'ha aixecat una mica de vent -va concloure el noi mentre apagava la seva cigarreta.

La resta del dia es va desenvolupar tranquil·lament amb les habituals tasques de La Muntanyeta. Fins i tot em van recomanar que no estigués tant concentrat en el meu projecte.

4. "DAVANT DE L'EMPERADOR!"

Arribava la nit. Els assistents m'ajudaren a posar-me damunt del llit i, abans d'agafar la son, semblava escoltar les meves notes musicals com si esquitxessin el mantell de la nit, com si fossin llunyans estels. Vaig dormir... I tornaren aquells somnis! Em veia com sortia al sol dins d'aquella mateixa tenda. Observava la meva cadira al costat... Em volia llevar...

Pel matí es presentaren dues noies i em portaren uns petits dolços i una mica de te a un bol. Indirectament començaren a ensenyar-me les primeres paraules del seu idioma mentre m'ajudaven a menjar. Sense dubte eren les ordres del seu cap, el misteriós home que m'havia visitat abans. Vaig demanar ajuda per aixecar-me un altre cop, les dues joves dones em van asseure a la meva cadira electrònica i em van permetre sortir de la tenda. Em veia a un petit poblat. En un extrem sobresortia una enorme tenda de luxós estil. Era l'habitatge del seu cap. Les noies assenyalaven la construcció amb la mà i exclamaven "Taizu!", "Taizu!". Era la primera vegada que els orientals veien un home de trets occidentals que es desplaçava assegut en un cadira electrònica. Suposo que ja se sabia que jo estava en aquella tenda, però ara, quan sortia a passejar, em miraven constantment, en la majoria dels casos dones i nens. Per a ells semblava un element màgic, però jo continuava el recorregut com si no passés res. Hi havia petites fogueres i les dones preparaven el dinar. El sol i el suau vent del matí acaronaren el meu rostre i em trobava amb més forces.

En aquell moment va sortir de la luxosa tenda un seguici, el qual anava encapçalat pel aquell home. Al seu costat anava la seva esposa i darrera nombrosos soldats. S'aproparen a mi, les noies s'agenollaren davant d'ell i parlàrem, però seguia sense entendre el seu idioma. La comitiva prosseguia la seva passejada i jo, acompanyat de les dues improvisades infermeres, també.

Semblava que havien passat dies, però crec que només havien transcorregut uns minuts. Anava sortint per passejar amb les dues noies i també m'ensenyaven acceleradament les paraules bàsiques que havia d'aprendre al seu idioma. Era com un nen petit que memoritza les paraules en qualsevol llegua: pa, dinar, aigua, got, fruita... Ho feien en dibuixos, gestos o m'assenyalaven un objecte. Reconec que per ser un idioma complicat el meu aprenentatge era ràpid.

El somni prosseguia com si veiés una pel·lícula. Podia sortir amb llibertat de la meva tenda amb la meva cadira electrònica i observava aquell improvisat campament. Els soldats de la porta, que m'havien de reconèixer, em deixaven lliure i visitava les dones que preparaven el dinar, els guerrers que entrenaven amb el seves armes, espases i arcs. He de dir que l'esmentat lloc era una vall i no era cap terreny accidentat, i per aquest motiu em podia moure amb la meva cadira sense problemes... Bé... En algun moment hi

havia la típica pedra que sacsejava el camí. També he d'afegir que el meu passeig amb la meva cadira continuava causant sorpresa i la gent em mirava bocabadada. Per a ells seria màgia, per a mi era una situació normal. I aprofitava per enriquir més el meu vocabulari quan m'aturava davant dels xinesos per parlar. Crec que em trobava a la Xina de l'any 978 d.C. per les referències que recordava del llibre.

El somni es perllongava... Un parell d'ancians entraren a la meva tenda i em digueren que l'emperador em volia veure a la seva tenda. Immediatament els dos guàrdies de la porta m'ajudaren amb els seus musculosos braços i em dipositaren a la cadira, però després s'allunyaren. Passada una estona em vaig assabentar d'una bestiesa. La cadira els espantava perquè no entenien com es podia moure. Em van posar una túnica luxosa. Acompanyat pels vells i cinc guàrdies, em conduïren a la llar de l'home fort d'aquell campament. Obriren la porta de dur teixit i vaig veure una allargada catifa que acabava en un parell d'esglaons i un tron de fusta. Assegut com una estàtua, es trobava la figura de l'emperador. Mentre avançava amb la cadira, veia homes i dones que no paraven de parlar amb veu baixa. Pels rics abillaments havien de pertànyer a la noblesa.

Un ancià es va apropar amb seriosa mirada.

-Hi sou davant de l'emperador Taizu! -va exclamar el vell.

En escassos segons les meves sospites cobraven credibilitat. Em trobava a la Xina del segle X d. C. i estava davant del primer emperador de la dinastia Song. Ara havia de saber jugar amb aquestes dades sense ofendre al poderós home del nord de Xina i també havia de mostrar els meus avançaments al seu idioma.

-Qui ets? -va preguntar Taizu-. Per Confuci! No hem vist mai en aquestes regions un home amb els teus trets físics al rostre. Tampoc no entenc la màgia que mou la vostra cadira.

-Vinc d'un regne llunyà - vaig respondre -. Sóc... sóc un músic. Uns bàrbars van assaltar la comitiva d'un noble que em portava a la capital per... per cantar per a Sa Majestat.

-Quins us han atacat?

-Crec que eren mongols. Van assassinar als meus companys i esclaus. Després cremaren els carros. Sempre prenen els cavalls. Em volien fer mal i, quan fugia amb la meva cadira, es van espantar. Suposo que no l'havien vista mai i marxaren del lloc. Després de contemplar la matança jo em vaig allunyar del lloc també.

Havia d'improvisar aquella història si no trobava una convincent explicació sobre els meus somnis. Sortosament m'havia après bé la lliçó del llibre d'Història per explicar el conte dels mongols.

-Tens raó -va prosseguir l'emperador-. Aquests bàrbars de les estepes no estan tranquils amb la seva vida de ramaders i comencen a unir les

diverses tribus. Saquegen caravanes de comerciants occidentals i de xinesos. No respecten res. Tinc por.

Naturalment jo callava i no els deia que en els següents dos segles els mongols es convertirien en un poble fort sota el líder Gengis Khan i conqueririen el país. O almenys havia llegit aquestes dades al llibre que m'havien regalat.

-D'on vens? -preguntà Taizu.

-Oh, Majestat! El meu regne es troba més enllà d'aquestes estepes -responia amb cura-. Hi ha ciutats, ports, els vaixells arriben amb productes d'uns altres llocs. Uns mercaders orientals m'havien parlat del vostre selectiu gust de la música a la Cort i em van enviar aquí.

-Et vam trobar sense sentit mentre anàvem de cacera. Estaves assegut a la teva cadira. Sense protecció aquest sol de l'estepa et podia fer mal. Aquesta expedició és en realitat una forma d'alleugerar la ment de les pesades activitats del tron a Bianjing, la capital. Participen les millors famílies de la noblesa també. Després d'unes setmanes de calma, tornem a la ciutat. Per cert... Portàveu uns robes estranyes.

-Sí, Majestat. Teniu raó! Són les nostres indumentàries.

La meva capacitat per improvisar aquella història mereixia un guardó.

-Però vam cavalcar pels voltants i no observàrem cap caravana assaltada -deia Taizu.

-Potser m'havia allunyat més del que em pensava. No sé... -proseguia.

-Havia ordenat que et portessin a la comitiva de caça. Vam tenir cura de tu... Les noies t'atenien. Després, mentre observàvem que et recuperaves, vaig dir que t'ensenyessin les paraules importants per poder-nos comunicar i per suposat que t'expliquessin els nostres costums. Demà aixecarem el campament. La temporada de caça s'ha acabat i tornarem a Bianjing. Allí tindràs la feina de cantar. No ets un músic? També tindràs l'opció de trobar al teu poble.

-No crec que el vegi, ja que aquella caravana s'havia allunyat massa del meu regne. Si no sóc una greu molèstia, em quedaria amb vos per servir-vos.

-D'acord! Demà abans de sortir el sol marxarem. Ens queden molts dies de camí. Et pots retirar -va concloure l'emperador.

Mentre deixava aquella llar provisional desfilava entre els nobles. Aleshores vaig notar com uns ulls negres es clavaven a les meves entranyes d'una sàdica manera. Una mirada més manava sobre els altres curiosos. I vaig observar per unes fraccions de segon una bonica xinesa, jove, cabell llarg amb el típic pentinat d'època. Quan la vaig veure, va amagar el seu rostre amb un ventall. Els guàrdies, que m'esperaven al llindar de la porta, em conduïren a la meva tenda. Era el migdia i, minuts després, les noies em

portaren un bon plat d'arròs i un parell de bols, un de te i l'altre de sake (aiguardent d'arròs). S'havia de menjar amb uns petits pals i jo, sense paciència i incapaç d'acostumar-me en aquella situació, vaig rebre l'ajuda d'una dona per menjar.

5. LA POETESSA DE LA CORT

Després de dinar les mateixes noies em van ajeure sobre el llit. Els guardians continuaven vigilant l'entrada. No podia fer res sense assabentar-se l'emperador i de fet tampoc no em podia moure gaire. Només podia esperar a la matinada quan aixecarien el campament. Vaig descansar una mica més tranquil perquè ja sabia on em trobava, malgrat no tingués una explicació lògica. El somni s'allargava massa temps.

El sol començava a extingir-se entre els turons. En aquell moment vaig escoltar unes veus. Els fidels guardians parlaven amb una noia, la qual tindria molta influència al campament, ja que la deixaren entrar sense preguntes. Es tractava de la jove dona que em mirava fixament a la tenda de l'emperador. La seva bellesa no es podia descriure amb poques paraules. El seu cabell llarg i negre estava recollit en graciosos pentinat amb les seves corresponents agulles. Sota el seu front ampli i aclarit seguien uns bonics ulls naturalment esquinçats com corresponia a la seva raça. Els seus llavis vermells i carnosos semblaven revelar moments de passió.

-Heu de perdonar la meua visita, però la vostra presència em té intrigada -deia ella amb una dolça veu.

-Podeu passar -vaig prosseguir amb certa ironia-. No visc a un palau, però em permet viure.

-Sabíem per llegendes, contes i poesies, que més enllà de les estepes dels bàrbars hi havia uns altres regnes, però no havia vist mai un occidental.

-No és cap il·lusió. Aquí em trobeu. Ja veia a la tenda de Taizu que els vostres ulls es clavaven en mi, però sou més generosa. No anàveu amb absurds comentaris en veu baixa com la resta dels presents al lloc. I no us espanteu com a estúpids supersticiosos quan vaig amb la meua cadira.

Pels seus moviments es veia una noia de caràcter fort i altiu.

-El meu nom és Chun-Shun -continuava ella com si em digués: "Sóc una princesa!". I sento molt parlar clarament, però no em crec el bonic conte que heu explicat a l'emperador. Vos no sou un músic. Qui sou?

-Malauradament només tinc aquesta història -vaig respondre sense mentir-. I certament m'agrada improvisar melodies davant dels instruments de corda.

-Parleu-me amb més respecte, si us plau! -va exclamar ella en un autoritari to-. Sóc la poetessa Chun-Shun, el meu pare és assessor i amic de l'emperador. Participàvem en aquesta cacera perquè sovint vivim al mateix palau i aconsellem a l'emperador en assumptes polítics.

-No ho dubto -contestava jo-. Sóc un humil músic i no m'he relacionat amb reis, emperadors i famílies nobles. Només he compost cançons per al meu cercle d'amistats. Per tant us demano les meves disculpes.

-El meu pare no sap que ara estic aquí, però sóc una dona atrevida. No sóc com la resta de filles de dones educades en els costums i amb matrimonis concertats.

-Suposo que si se n'assabentés, us castigaria.

-Sí, però reconec que em vencia més la curiositat de veure al misteriós estranger. Veig que heu après aviat les paraules bàsiques del nostre idioma. Sou molt intel·ligent.

-Al meu regne també era un estudiós en certes matèries.

-Us he dit abans que no em crec la vostra història i penso que l'emperador, tampoc. La vostra arribada ha despertat curiositat, interès i respecte. Demà aixecarem el campament. Imagino que anireu amb la vostra cadira màgica... Oi?

-Per aquest assumpte no us heu de preocupar. Només necessito ajuda per canviar de lloc. Llit-cadira, cadira-llit, menjar, beure...

-D'acord. Parlaré amb el meu pare i ell, amb l'emperador. Procurarem que no us falti ajuda ni mitjans. Comprovarem a la Cort el vostre talent musical. Jo sóc poetessa i escric cançons, però precisament Taizu cercava un músic per posar les notes als meus versos. Sou la persona més adequada per al palau. Ara marxo, però no us preocupeu. Soldats i noies us ajudaran per qualsevol problema.

-Us agraeixo la futura tasca.

Després d'aquella conversa, la noia va deixar la tenda de campanya. Els soldats de la porta es reverenciaren davant d'ella. No cal dir que el seu nom era respectat. Em vaig ajeure al llit un altre cop per esperar el sopar mentre pensava que aquella noia no havia vingut a la meva tenda per tenir un senzill intercanvi de paraules. Estava interessada en veure'm en persona. Esperava que no em portés problemes. Recordava el seu nom. Al llibre regalat hi havia un apartat per als noms. Chun-Shun significava per al nostre idioma Primavera agradable. Bonic!

Aleshores, quan l'Adrià de la Xina del segle X s'adormia, l'Adrià de l'any 2016 es despertava. Els primers raigs de sol entraven atrevidament per la finestra. Al meu costat hi havia dos assistents per ajudar-me a llevar del llit.

-Què et passa? -em preguntà un noi.

-A què et refereixes? -vaig respondre?

-Hem entrat a la teva habitació i encara dormies. Deies entre gemecs "Chun-Shun!" "Chun-Shun!"

-Ah! Possiblement seria un somni sense cap sentit.

M'ajudaren a posar-me a la meva cadira. Ara tocava l'esmorzar, però pensava en la màgica bellesa de la poetessa de Xina i sabia que em tornaria a trobar aquella nit un altre cop amb ella. Aquell dia només vaig millorar una mica un full de la meva melodia. No tenia ganes de treballar, perquè pel meu cap es passejava la bonica noia d'exòtics trets.

-Què et passa? -em preguntava un assistent quan entrava a la meva habitació-. Hi ha cap problema? Avui no has escrit res.

-Necessito més temps -vaig respondre amb diplomàcia.

Aquell dia es va dedicar a unes altres activitats mentre esperava la nit per dormir. Aquell matí hi havia una petita competició de Boccia entre els companys de La Muntanyeta. Es tractava d'un joc similar a la petanca, el qual ja es practicava a l'Antiga Grècia i que a l'any 1970 es va recuperar per a les persones amb discapacitat. Precisió era l'important element per aquest joc. Aleshores quan jugava no vaig realitzar una modesta actuació, les boles que jo llançava no fregaven gaire la bola-diana. Els altres competidors, que en realitat eren amics, encertaven i rebien aplaudiments i forts clams, però aquell dia no em podia concentrar. Ho reconec... Quan vaig acabar el meu torn, immediatament els preocupats assistents i doctors em preguntaren què em passava. Afegia que em preocupava la meva música perquè... Com els podia dir que no em marxava del cap la imatge de la bonica xinesa? Precisament a un llibre sobre les persones amb discapacitat hi havia una fotografia dels Jocs Paralímpics de l'any 2008 a Bianjing, la ciutat que visitaria aquella nit en somnis.

Després de sopar em portaren a la meva habitació, em deixaren sobre el llit i, quan tancaren la llum i la porta, les meves parpelles es movien lentament. Dormiria i tornaria a la Xina medieval.

6. ARRIBADA A BIANJING

Efectivament! Els somnis tornaren en aquella nit i un altre cop em veia a l'Edat Mitja. Se seguiren les estrictes ordres de l'emperador i, abans dels primers raigs de sol, els guerrers i les dones esclaves recolliren les seves tendes de campanya i les posaren en enormes carros, els quals eren arrossegats per lents bous. Els nobles i les seves esposes perdien estúpidament el temps mentre seleccionaven bones robes per presentar-se a la capital. Volien arribar com a herois d'una guerra.

En el meu cas els dos guàrdies de la tenda em van llevar del llit, em posaren damunt de la meva cadira electrònica i em van indicar un lloc, entre uns carros on hi havia nens i nenes. Es quedaren una mica espantats per la meva presència i per la meva màgica cadira, ja que no havien vist cap europeu i en aquelles condicions de discapacitat. Però jo els vaig distreure durant els cinc dies de trajecte amb històries divertides i contes infantils del meu país. De la por ells passaren a la rialla. Aquesta escena era observada pel seguici de l'emperador i per la resta dels nobles. Em començava a integrar en aquella societat i també m'observava de manera intrigant la poetessa Chun-Shun. Aquelles jornades de viatge transcorrien en la meva ment com si fossin minuts. Amb la meva cadira avançava més ràpid que el seguici, però havíem d'anar al mateix ritme que marcava l'emperador. Fins i tot els nobles es preguntaven com ho podia fer.

Un soldat em va dir que l'emperador volia parlar un moment amb mi i aviat em vaig situar al costat del seu carruatge.

-Com heu aconseguit aquesta cadira? -em va preguntar ell.

-Malauradament era un invent d'un alquimista occidental i localitzar-lo és molt difícil -responia amb diplomàcia.

-M'aniria bé pels llargs passadissos del meu palau. Ordenaré als inventors i enginyers de la capital que treballin en aquest tema.

-Ho intentaran, però imagino que estan preparats per dissenyar màquines de guerra i aquesta cadira serveix per millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat com podeu veure.

-Sou molt honest en les vostres respostes. Us podeu retirar. Torneu al vostre lloc!

Davant de la comitiva avançaven els exploradors, els quals informaven al seu capità cada mitja hora sobre la situació del territori, es a dir informaven sobre la possibilitat de trobar-se bandits o bàrbars. Posteriorment vaig descobrir que tenien veritable pànic pels mongols. Després anava una estreta filera de soldats amb els seus estendards alçats. Tot seguit es veia el luxós carruatge de seda on anaven l'emperador i la seva esposa. A continuació avançaven els carruatges menys rics que pertanyien a les famílies nobles. Prosseguia una altra filera de soldats. I

després quedaven els carros amb les tendes plegades, armes, queviures, peces caçades, dones esclaves, nens i jo.

L'arribada a la capital era esperada pel poble. En una àmplia avinguda entre majestuoses cases i pagodes, la gentada clamava a l'emperador. "Taizu!", "Taizu!" repetien mentre llançaven flors. Comprovava que ell era un home molt apreciat. O almenys el poble estava obligat a estimar-lo, perquè també és una altra possibilitat, com es pot veure a les nacions sotmeses a una dictadura. La comitiva va arribar a la zona imperial de la ciutat. Els enormes murs separaven la reialesa del poble. I s'obriren les pesades portes de roure per deixar-nos passar majestuosament. Els guàrdies i soldats s'aclopaven al seguici. La gent ja no podia caminar fins al llindar i a l'enorme pati els carruatges s'aturaren. El primer en baixar va ser l'emperador, després la seva esposa. Tot seguit la resta de nobles i familiars ja podien deixar els rics carros. Parlaren uns moments entre ells i s'acomiadaren entre rialles.

Tot seguit uns marxaven del palau i uns altres es quedaven al pati. Aleshores un carruatge abandonava el lloc. Em fixava que pertanyia a l'assessor Tang, el pare de la poetessa Chun-Shun. Els cavalls es detenien per uns segons i el bonic rostre de la noia va sortir entre els cortinatges de seda. Em mirava amb un seductor somriure sense separar-se del seu ventall.

-Espero que aviat ens tornem a veure -va dir ella davant del seu pare sense por, la qual cosa em va deixar bocabadat.

-Estaré desitjant aquests moments -vaig respondre mentre restava a la meva cadira sense saber on anar.

La comitiva de Tang es va allunyar del palau i jo em començava a impacientar. Aleshores van venir uns soldats i em digueren que anés amb ells. Vaig creuar l'immens pati i van comprovar que no podia pujar uns esglaons, per tant em conduïren a una apartada zona de l'edifici que tenia una bona rampa. Tot seguit vaig avançar amb la meva cadira per allargats passadissos. El ric colorit de les parets, cortines i catifes era cridaner. Semblava tret d'un còmic! Així vaig arribar a la Cambra d'Audiències on m'esperaven més guàrdies, dos assessors i Taizu.

-Majestat... -vaig pronunciar amb tremolor.

El lloc oferia respecte i por. No em veia jo, un músic i DJ del segle XXI a la Xina medieval. Aquell món era nou per a mi, per tant qualsevol relliscada davant d'una mentalitat rígida i tradicional em podia portar seriosos enemics.

-Espero que el viatge no hagi estat avorrit per a vos, estranger -va comentar l'emperador-. Com et dius? Perdona... He oblidat el teu nom.

-Adrià -vaig respondre.

-Reconec, amic Adrià, que faltaven comoditats, però no sabíem que vos irrompieu al campament.

Tot seguit Taizu em va presentar els assessors, Wu per a qüestions econòmiques i a Zung-Jung per dedicar-se a les tasques de protocol i defensa. El primer personatge era un home alt amb barba en un ovalat rostre. Transmetia pau i seguretat. El segon era alt també, però en els seus envejosos ulls es podia llegir la maldat. Tenia una cara rodona i una corpulenta constitució. Per la seva indumentària es veia que ocupava un important lloc a la Cort.

-Ara tenim molta feina -prosseguia l'emperador amb calma-. Haig de resoldre destacats assumptes que no podia solucionar quan estava a la cacera. Per tant us acompanyaran a una habitació. No teniu casa i us allotjareu al palau. Vull que visiteu sovint la Biblioteca Reial i es arxius. No tindreu problemes per arribar ja que hi ha passadissos amb rampes. Us acompanyaran. Us heu d'acostumar al nostre idioma, a les nostres lleis i tradicions. És dur... Ho sé. És difícil per a un estranger com vos, però és així. Em vau dir que éreu un músic al vostre regne. Ara compondreu melodies a la Cort i... Perdoneu! Els meus assessors i jo hem decidit que per uns dies no volem que surtis de l'edifici. És per la vostra protecció, no coneixeu Bianjing i us podeu perdre o podeu patir un accident. El poble no ha rebut bé els occidentals. Els consideren com a intrusos. Després ja visitareu la capital. De moment feu llargues passejades pels immensos jardins del palau.

-Estic d'acord amb les idees de Sa Majestat -vaig respondre diplomàticament-. Són les suggerències més prudentes que em podeu recomanar.

-Us podeu retirar. Ara haig de reunir-me amb els meus assessors. Els guàrdies us conduiran a la vostra nova habitació.

-Gràcies.

Els soldats m'acompanyaren a abandonar l'enorme sala. Vam travessar una nova zona de passadissos de cridaners colors per pujar una nova rampa. La meva habitació era molt petita, un llit, una taula, un parell de cadires... Ah! I una àmplia finestra que em mostrava el pati que abans havia deixat. L'esmentada habitació es trobava a una aïllada part del palau, però no evitava veure qui entrava o sortia pel palau.

La nit s'apropava i em vaig tancar allí. Vaig comprovar el matalàs, el qual era molt còmode. Després vaig escoltar uns breus cops a la porta i un majordom va entrar amb una safata, la qual contenia un bol de té i un plat d'arròs. M'havia d'acostumar al menjar d'aquella civilització també i el mateix majordom m'apropava el plat i el bol. Després entraren dos corpulents guàrdies i em posaren al llit tranquil·lament. Repartiria els matins a la Biblioteca Reial entre gruixuts volums de poesia, Història i Filosofia. Per la tarda faria passejades als jardins imperials. Ho repeteixo... Era un altre món! I aleshores aquelles imatges es van esvaïr lentament. Cridava: "No!" "No!" "No!" i vaig despertar a la meva habitació del segle

XXI. Estava a la meua cambra de La Muntanyeta. Els assistents observàrem un estrany comportament en mi mentre em posaven a la cadira. Però repeteixo... Com ho podia explicar?

7. NOVES RESPONSABILITATS

Els dies transcorrien tranquil·lament a Bianjing, però malgrat tingués una bona habitació i llibertat per passejar al palau, em sentia com un presoner. Certament per les tardes tenia permís per entrar als arxius imperials i a la Biblioteca Reial i podia llegir documents, tractats d'Història i fins i tot llibres d'Astrologia i horòscops. Així aprenia més paraules i expressions en xinès i també començava a contar amb aquells números i realitzar les operacions matemàtiques de l'època. Memoritzava les dades dels esmentats llibres d'Història com si fos un estudiant, el qual ha d'aprendre les lliçons per presentar-se a un exàmen i aprovar.

Un matí em va cridar l'emperador. Em trobava en aquell moment a la biblioteca i em quedava sorprès per la seva sobtada reacció... Què passava ara? Havia ofès a qualsevol personatge al palau? Els guàrdies em portaren a la Cambra d'Audiències, on m'esperava impacientment.

-Sé que t'estàs acostumant a la vida de la Cort -va dir Taizu-, per tant et donarem un lloc de responsabilitat. Continuaràs els teus estudis i visites als arxius i a la biblioteca per enriquir-te amb la nostra cultura, però també desenvoluparàs un treball al palau. La poetessa Chun-Shung arribarà aviat i entre els dos compondreu cançons per a les festes, banquets... La noia es dedicarà a la lletra i vos, posareu la música.

-Per la meua banda desitjo servir fidelment als interessos de la Cort -vaig continuar davant dels dos presents.

-Us podeu retirar -va concloure l'emperador.

Uns guàrdies em portaren a una àmplia habitació on hi havia diversos instruments de corda. Quan marxaren, vaig començar a improvisar unes notes i tocava les esmentades cordes. Aleshores les mateixes melodies que recordava a La Muntanyeta del segle XXI em servien per aquells moments amb l'ajuda de la meua memòria. En breus minuts vaig preparar el tema inicial del proper poema de la noia.

Aquell matí prosseguia la meua tasca quan de cop i volta l'havia d'interrompre. Escoltava la veu d'un majordom.

-Entra l'emperador! -exclamava.

A continuació Taizu irrompia amb el seu seguici a la cambra i s'apropava a la meua taula.

-Esteu bé aquí? -em va preguntar.

-La generositat de Sa Majestat m'ajuda a incorporar-me en els costums del vostre poble -vaig respondre diplomàticament.

Després, encapçalat per l'emperador, el seguici va abandonar la sala.

Acabat el dinar a la meua habitació, vaig descansar mentre esperava l'arribada de Chun-Shun per continuar el nostre treball.

8. UNA AGRADABLE PASSEJADA PELS JARDINS

Però aquella tarda tenia el cap prou carregat i l'espera semblava llarga, per tant vaig decidir fer una passejada pels jardins imperials. No tenia gaires problemes per moure'm per aquell lloc amb la meva cadira electrònica, ja que em posava pels enllosats camins i la catifa d'herba no tenia amagades pedres. Un enorme llac artificial es marcava al centre i al costat hi havia espessos boscos, matolls i petits rius amb delicats ponts per creuar. Els pavons i faisans de cridaner i bonic plomatge caminaven lliures entre la vegetació. Era un idíl·lic paisatge! Començava a canviar el temps. La tardor s'apropava i l'estiu ja ens deixava, però el fresc i suau vent em proporcionava una tranquil·litat que a la meva època era difícil trobar. Reconec que no fugiria d'aquell lloc.

Em vaig apropar a un banc de pedra per veure com cantava un ocell a una petita branca d'un arbre. En aquell moment vaig sentir un lleu soroll de passes i, quan em vaig girar, vaig veure entre la meva sorpresa a Chun-Shun.

-Sabia que et trobaria aquí -deia ella amb un calmat somriure mentre s'asseia al banc-. Havia preguntat a un majordom i m'havia dit que et busqués als jardins.

-És cert... però pocs llocs tinc per visitar a la Cort -responia desenganyat-. I encara l'emperador no vol que passegi per la ciutat.

-No siguis desagraït! En el primer cas Taizu estava seleccionant una feina per a tu. Ja la tens. Ets un músic! Per què et queixes? Reconec que abans vol que t'acostumis a la nostra llengua. En el segon cas per prudència i per la teva protecció, també, no vol que vagis pels carrers de la ciutat. Pots patir severos perills. Els estrangers no són ben rebuts moltes vegades. Properament amb uns guàrdies podràs conèixer la capital.

-Veig que vos esteu ben assabentada dels seus plans amb mi. Confio en la generositat de l'emperador, però em sento com un ocell tancat en una gàbia.

-El meu pare, com a assessor seu, també m'explica el vostre cas. No venen occidentals a Xina sovint. I no sou un presoner.

-No?

-No tindríeu llibertat per fer passejades pel palau.

-Parlem d'un altre tema, si us plau... No hauríeu d'estar a la mansió amb el vostre pare?

-Precisament t'he dit que el meu pare és un assessor de l'emperador i forma part del Consell dels Onze. Només uns pocs poden accedir a aquest càrrec pel seu títol nobiliari. Recorda que a més a més estem emparentats amb la dinastia Song. Aquests dies es celebraran les Cinc Assemblees per decidir qüestions importants de l'Estat i, per no molestar amb viatges estúpids al meu pare, ens allotgem un altre cop aquí. Vivim a unes

cinquanta llegües de Bianjing, però quan ahir ens ordenaven que tornéssim aquí, jo de seguida os he cercat pel palau. I ara hem de preparar la propera cançó per a l'emperador.

-Aleshores...

-No m'agraden els homes pessimistes! Hem de cercar un tema que agradi a Sa Majestat.

-Aquest matí he improvisat unes melodies que...

-Sí, ja m'ho han dit. Ah! Comença a fer-se fosc. Aviat vindran les nits llargues i el fred. La tardor arriba i la calor de l'estiu ens abandona.

-Sí. Teniu raó. He vist la catifa de fulles que hi ha al jardí -vaig prosseguir.

-Abans de treballar... Fem una passejada una estona? Què us sembla? Si estic quieta, em puc refredar.

-Per suposat. Fem una volta, però aviat haurem de compondre la cançó. Només venia al jardí per alleugerar les responsabilitats del meu cap.

-Podeu estar tranquil, amic. No us molestaran perquè suposa enfrontar-se a l'emperador.

Després de les seves paraules, comprovava que era més famós que un actor de Hollywood. Chun-Shun i jo avançàvem per l'enllosat camí i passàrem per un pont de pedra. Sota, l'estret riu circulava com una serp blava.

-Al meu regne no hi ha masses racons dedicats a la Natura -deia jo-. Sempre hi ha presses, poc temps lliure i aquests problemes porten problemes de salut.

-L'harmonia amb els elements de la Natura i el ser humà ens ajuda a viure -responia ella-. Si et fixes, preparem el te com un ritual, escollir les fulles, una mesura determinada d'aigua... S'ha de conservar l'equilibri.

-Respecto la vostra manera de pensar i els costums del vostre poble però nosaltres... Sembla que no tenim temps per res

-Suposo que al vostre regne esteu lligats a un munt de lleis.

-I què opineu de les dones de Xina?

-Són boniques i tu encara més. Reconec que en el teu cas m'agrada el teu valor. No ets com les noies nobles que estan esperant un matrimoni concertat mentre s'avorreixen a la mansió dels pares i...

-Parlem del nostre nou projecte... He pensat en escriure la lletra d'una llarga cançó sobre la Batalla dels Penya-segats Vermells, un episodi molt famós al meu país.

De cop i volta vam sentir un soroll de claus i martells en una allunyada part del jardí i vam veure com els fusters construïen un enorme empostissat i posaven unes llargues cortines. La princesa i jo ens vam apropar lentament.

-Estan preparant l'escenari per demà -continuava la noia-. Al matí representaran una obra de teatre per a l'emperador. Una companyia s'ha

desplaçat des de Jong a Bianjing per estrenar la nova peça. Són molt amics i a Taizu l'agrada la poesia i el teatre. Suposa una mica de descans, ja que demà quan surti el sol començarà la Primera Assemblea de la Tardor. Quan acabi la primera part de la reunió, tindran un temps de repòs, es a dir la representació teatral, i després es tornaran a tancar a la Cambra d'Audiències amb mercaders, funcionaris, jutges, nobles, ministres...

Els pobres fusters s'afanyaven en muntar l'escenari, ja que quedaven poques hores per a la representació. Suaven desesperadament.

Chun-Shun i jo ens allunyaren del lloc per entrar a una aïllada part del jardí on la vegetació era més espessa.

-Necessito documentar-me sobre l'esmentat episodi de la nostra Història -deia la poetessa-. Aquesta nit, si vols, després de sopar, aniré a la teva habitació i visitarem la Biblioteca Reial. Cercarem els volums que ens parlin sobre aquest esdeveniment.

-Per què després? -vaig preguntar.

-De dia el vell Wang, l'amo, no ens deixaria treballar tranquils. Portaré els meus papers i tinta, prendré les dades del fet i dels personatges. Tu m'acompanyaràs per si vols afegir algun detall per millorar la cançó... M'ho dius. Oi? Per aquest motiu vull que vinguis amb mi.

-D'acord -vaig concloure amb un somriure davant de l'aventura nocturna que s'apropava.

9. CONSPIRADORS A LA NIT

La poetessa Chun-Shun i jo ens separàvem i aviat em trobava al laberint de passadissos del palau. Vaig entrar a la meva habitació i tot seguit va aparèixer un majordom amb un bol d'arròs, un plat de carn de porc i te. Em va ajudar a sopar i després em vaig ajeure una mica per esperar a la noia, la qual no va trigar gaire. Em va posar a la meva cadira i avançarem pels foscos passadissos amb cert silenci. Aviat vam veure uns esglaons, però jo vaig indicar un altre camí on hi havia la rampa que era necessària per a la meva cadira electrònica. Sortosament entre la penombra del lloc que visitàvem, la llum de l'espelma de la poetessa enllumenava molt. Així en pocs minuts vam arribar a l'àmplia sala entre prestatges de vells volums. La noia va localitzar en pocs segons el llibre que volia per treballar la llegenda de la Batalla dels Penya-segats Vermells. Es notava que ella visitava la biblioteca sovint. Ens posaren davant d'una taula i Chun-Shun va prendre unes notes. No la podia ajudar i mirava cansadament per una finestra com el negre mantell de la nit envoltava Bianjing.

-Ah! -exclamava la poetessa-. Rivalitat entre nobles... batalla al riu... l'amor entre un capità i una princesa... Tenim els ingredients necessaris per preparar aquest bon plat.

-Espero que hi hagi abundant material -proseguia jo-, ja que abans de la vostra arribada al palau, havia improvisat unes melodies. Demà les escoltareu. I també reconec que no em vull trobar amb Wang i el seu amargat caràcter. Quan vinc als matins aquí sempre escolto els seus comentaris.

-Veig que ja el coneixeu. Pel que fa a la vostra música... Sí! Vull veure el vostre estil...

De sobte vam escoltar un lleuger soroll de passes i unes veus. Espantats, vam veure a través de la porta de teixit com un parell d'homes caminaven pel passadís que els portava a la sala on estàvem. Potser era Wang. Ens havíem retardat massa temps als jardins per la nostra trobada i no volíem veure enfadat a l'ancià cap de la Biblioteca Reial. Com a nens petits que no volen ser castigats pel professor, ens vam amagar darrera d'un gegantesc armari de prestatges i llibres. Vaig apagar la feble llum de l'espelma quan ja entraven. Sortosament no s'havien adonat de la nostra presència. No els podíem veure, ja que la nostra esquena estava recolzada a l'esmentat armari. Els intrusos portaven les seves petites espelmes i les deixaren damunt d'una taula.

-Penso que aquí podem parlar amb tranquil·litat -deia un- T'han seguit?

-Crec que ningú sabia que ens trobaríem a l'arxiu -va respondre l'altre.

-D'acord, amic. Hem d'estudiar els petits detalls per l'atemptat de demà. L'amo diu que estem perdent massa temps i està esperant resultats. Molta gent depèn del resultat de la nostra missió.

-Tinc la daga enverinada que haig de clavar a l'emperador al seu cor. Però si no dones amb el lloc desitjat, només una petita esgarrapada a la seva pell i el verí de la cobra s'estendrà pel seu cos i morirà en pocs minuts.

-Com atacaràs?

-Demà l'emperador assistirà a la representació de l'obra de teatre. Quan acabi, llegiré el missatge. Aleshores em llançaré contra ell, daga en mà. Sé que la guàrdia personal em matarà després o em torturaran, però vull lluitar per la causa del nostre amo. A canvi la meva esposa i els meus dos fills es lliuraran de pagar impostos i no patiran fam.

-Veig que t'has après molt bé la teva lliçó.

Escoltàvem les paraules d'aquells freds assassins i, mentre la suor es lliscava pels nostres rostres i l'esquena, notàvem una incontrolable tremolor. Els sicaris callaren un moment.

-No has sentit un soroll? -preguntava un individu.

-No -va respondre l'altre lacònicament.

-Tens raó. Quin estúpid voldria venir aquí a aquestes hores de la nit?

-No parlem més. Crec que l'assumpte ja està aclarit. Marxem! Encara ens trobaran. Demà ens espera un dia dur. Després de matar a l'emperador, jo hauré de posar-me en contacte amb els nostres espies i missatgers per dir que prossegueixi l'operació del nostre amo.

Quan abandonaren la sala, un d'ells es va aturar. La llum parpadellava i formava iròniques ombres.

-Espera't! -va exclamar-. La meva espelma s'està acabant i ens queda un bon tret per arribar a la meva casa. Agafa la petita que està prop d'aquell armari de llibres.

La poetessa no va dissimular la seva creixent por i jo volia despertar d'aquell somni per tornar a la meva època desesperadament, si pogués... Els batecs del meu cor s'acceleraven sense ordre i la suor augmentava en fraccions de segons. Si ens descobrien, seríem els primers en morir i ningú podria avisar a l'emperador sobre el perill que s'apropava. Però quan l'altre criminal es trobava a escassos centímetres de la taula per poder-nos veure, el que dirigia la conspiració parlava un altre cop.

-Prefereixo anar amb la mateixa espelma -va dir-. No vull que vegin que algú ha vingut aquí i ha tocat els objectes.

Els dos assassins marxaren de la cambra mentre respiràvem i intentàvem calmar els accelerats batecs.

10. "SABEU QUÈ US POT PASSAR?"

Quan les nostres cames es tranquil·litzaren, vam comprovar que els sicaris havien abandonat l'edifici i per una finestra veia ja havien deixat el pati. La poetessa va encendre la seva espelma un altre cop. Un munt de preguntes s'acolvaven als nostres cervells davant de la inesperada situació. Què fèiem? Callàvem i demà impedíem l'atemptat sols? En poques paraules vam pensar que la millor solució era parlar amb Taizu en el mateix moment.

Vam avançar pels petits carrers que portaven al pati del palau. I lògicament els dos guàrdies, llances en mà, ens tallaren el pas amb severes rostres.

-Quiets! -ordenà un soldat-. On us creieu que aneu?

-Escolteu-me un moment, si us plau -deia la poetessa acceleradament-. Potser sona a un conte estúpid, però haig de parlar amb urgència amb l'emperador.

-Ara? I a aquestes hores? Estàs boja. Taizu està dormint i no es pot molestar. Si vols parlar amb ell... Demà demana una audiència amb el seu secretari! I ara... Marxa't d'aquí! I el teu amic, també. No volem problemes...

-Si us plau...

-Ens poden tallar el coll. A vosaltres per despertar-lo i nosaltres per permetre la teva presència.

-D'acord -va respondre ella-. Tinc una prova per que veieu que no menteixo. No pensa demà assistir a una representació teatral? He escoltat... amb el meu amic... la conversa d'uns sicaris. El volen matar quan acabi l'obra.

Els dos soldats intercanviaren unes mirades de sorpresa i callaren uns segons.

-Espereu-vos! -va exclamar un guàrdia-. Tu, company! Crida al capità! Decidirà què fem amb aquests elements. Jo em quedaré amb ells per vigilar-lo. Potser s'han tornat graciosos.

Transcorregueren uns minuts i va aparèixer un adormit cap de guàrdia. Ens va repetir a que ens arriscàvem a perdre la vida si interrompiem el somni de l'emperador, però vam insistir amb la nostra història.

-D'acord! -va exclamar el capità amb rostre cansat-. Si hem de morir, que sigui abans del matí.

Un petit seguici de guàrdies ens acompanyaren a una reduïda cambra i allí ens vigilaren fins l'arribada de l'emperador. Reconec que va venir en pocs minuts.

-Mantenim un tracte de bona amistat -deia Taizu seriosament-. Però si m'heu despertat per res... Sabeu què us pot passar?

-M'ho imagino, Majestat -va respondre la poetessa-. Es tracta d'una conversa que l'estranger i jo hem escoltat a l'arxiu.

-D'acord! Parleu!

I ella va repetir un altre cop la trobada i els plans dels conspiradors, mentre el rostre de l'emperador empal·lidia i no reaccionava en els primers moments.

-Per Confuci! -va exclamar-. Qui em vol matar? Has dit que no has vist els seus rostres?

-No -vaig respondre-. Ens arriscàvem a ser les primeres víctimes i vos mai hauríeu estat avisat.

-Reconeixeries les veus? -va preguntar Taizu.

-No, però sabem que un home us vol clavar la daga quan acabi aquesta representació.

-I perquè estàveu a l'arxiu a aquestes hores? Wang no vol que...

-Havia de recollir material sobre la meva cançó i l'estranger Adrià m'ajudava... -va contestar la noia.

-Aleshores ordenaré que arrestin als actors i actrius de la companyia i amb la tortura parlaran i ens diran quins estan darrera d'aquesta bruta conspiració.

-No! -va exclamar la poetessa.

La seva negativa va causar sorpresa, ja que mai es contrariava a l'emperador. M'adonava de la seva errada de protocol i ella va corregir aquell brusc gest immediatament amb una reverència.

-Perdó per la meva resposta poc educada, Majestat -deia la noia amb una reverència-. Si ara empresonem als components de la companyia teatral, potser el veritable assassí aconseguirà fugir entre la confusió. Tornarem a tenir el mateix problema. No sabem qui és el veritable cervell d'aquesta conspiració.

-Aleshores, arrogant amiga... -va dir ell-. Què heu pensat?

-Hem d'actuar amb calma...

I tot seguit Chun-Shun i jo vam explicar la nostra estratègia, mentre ens escoltava amb molta atenció. La por i la incertesa regnaven en aquells angoixosos minuts de conversa, per tant en alguns moments Taizu posava certa cara de disgust, però havíem de seguir amb el nostre pla.

11. "I ARA ESCOLTEU EL SEU MISSATGE!"

Aquell matí el seguici de l'home fort de Xina es dirigia del palau als jardins. La seva escorta l'envoltava amb més precaucions, la qual cosa era una inevitable errada perquè l'assassí podia sospitar i ajornaria l'atemptat per a una altra ocasió. Jo em trobava entre els seus majordoms i estava una mica nerviós. Assistien els nobles i assessors que participaven a les assemblees, per tant entre aquesta gent estava Tang, el pare de Chun-Shun, i ella també assistia. Lògicament ens vam veure per uns segons, ens saludàrem discretament perquè tant la noia com jo havíem d'amagar el nostre interès. Alguns aristòcrates de la Cort es preguntaven perquè hi havia el músic i la poetessa entre la seva alta classe. No ens preocupava perquè els problemes eren uns altres. No sabia com es desenvoluparia el pla que havíem pensat. Estava en joc la vida de l'emperador, però havíem de capturar els seus assassins vius per saber qui el volia matar. La seva esposa i la resta de la família es quedà al palau per prudència.

Entre el públic hi havia un grup de camperols, dones i nens. També hi havia guàrdies disfressats d'esclaus, però entre les seves robes amagaven ganivets per si havien d'intervenir. S'afegiren una mica tard els dos assessors Wu i Zun-Jung. El segon personatge no podia dissimular certa cara de preocupació perquè havia observat els canvis d'ordre al seguici i les disfresses dels guàrdies. Taizu i jo havíem acordat no dir res als esmentats assessors quan parlàrem del pla al palau, perquè potser es negarien o complicarien la idea.

Ens vam asseure en unes cadires de fusta davant d'escenari, el qual encara estava cobert pel teló. Zung-Jung recordava entre xiu-xius a l'oïda de l'emperador que al protocol ell havia d'estar a la primera filera i amb gest de desconfiança va prendre seient en un lloc molt propi per que un actor es llancés contra Taizu. Em vaig fixar tota l'estona en l'actitud de l'assessor. Estava nerviós i enfadat pels constants canvis que no preveia abans. Aleshores quan l'esmentat individu deia on havia d'estar cadascú, l'home fort de Xina deixava notar la seva potent veu. En el meu cas em digueren que restés a la tercera filera. Encara Zung-Jung tremolava més. Al voltants s'afegiren més soldats amb el paper d'esclaus. Els dos consellers es quedaren sorpresos per la inesperada reacció del seu cap, però acceptaren la seva decisió, mentre prenién seient a la segona filera.

Començà l'obra de teatre... S'escoltaven uns sons d'uns instruments de corda. Tot seguit s'aixecava el teló i es veia un gran empostissat. Damunt hi havia una filera de cinc taules plenes de documents. Davant d'elles hi havia asseguts uns actors amb roba de funcionaris. Entrava un altiu personatge. Es deduïa que es tractava del cap del departament. Pronunciava unes paraules i xiu-xius incomprensibles per al públic. I la gent es reia. Bé... En realitat tot el públic no, l'emperador, els soldats

disfressats, els assessors, el seguici i jo callàvem. I encara quedava la resta de l'obra! Dues noies seguien tocant els instruments de corda amb una altra melodia. Aleshores entrava una parella d'ancians, un home i una dona amb màscares d'arrugats rostres. Deixaven a la primera taula uns papers i el funcionari s'enfadava i allargava la mà mentre assenyalava la segona taula i repetien l'escena així, fins arribar a la cinquena. Però l'actor que l'ocupava no sabia res i girava el cap, alçava els braços i deia: "No!", "No!", "No!" amb insistència. Entrava el cap del departament, parlava amb els vells i els enviava a la primera taula un altre cop. La gent del poble es reia. Nosaltres restàvem callats, però després vaig pensar que el silenci era la nostra nova i important errada. Ens havíem de comportar com el públic. L'assassí, que es trobaria entre els actors, estaria pendent dels rostres i reaccions dels assistents. Els que estaven seriosos, els soldats disfressats d'esclaus, per exemple, mostraven que formaven part de la Guàrdia Personal. Dissimuladament vaig mirar la segona filera. Wu restava seriós, però Zung-Jung estava dominat per uns incontrolables nervis.

Es desenvolupava la segona escena. Arribava una parella de joves amb robes aristocràtiques. Portaven un petit sac de monedes antigues. Abans hem d'aclarir que al segle X tenien paper moneda i en l'època de la dinastia Song, per tant en grans quantitats de diners prescindien de les esmentades monedes. Els nobles dipositaven directament el petit sac a la taula del primer funcionari i els assenyalava la cinquena taula directament amb solemnes reverències i constants somriures. Així els aristòcrates evitaven passar per les altres taules. El públic esclatà en noves rialles. Quan els nobles arribaren a la cinquena taula, immediatament l'actor posava els segells als papers amb excessiva amabilitat. La gent prosseguia amb el seu riure. L'emperador s'estava cansant de la farsa i jo no sabia què podia passar. Interrompien l'obra? Però la representació continuava com si ningú s'hagués sentit ofès. Tot seguit el funcionari de la cinquena cridava al cap, el qual va sortir entre els cortinatges amb reverències per saludar als aristòcrates amb diners i els feia passar al seu despatx que es trobava darrera d'un mur. La gent es reia constantment.

Baixaren el teló... Nervis... L'obra acabava i encara no havia sortit el criminal! La tensió es notava... En aquell instant entre el teló va sortir el cap del departament i amb un cínic somriure va recitar uns versos. No entenia fes. Potser parlava en un antic dialecte o jo estava massa nerviós per comprendre què significaven aquells versos de ritmes forçades. L'altiu personatge continuava parlant.

-Hem vist aquesta obra... I ara escolteu el seu missatge! -va exclamar l'enigmàtic individu.

Aleshores va treure entre les seves robes una daga i va cridar com un boig.

-Matem a l'opressor del poble! -prosseguia-. Matem a l'emperador!

Tot seguit, ganivet en mà, va saltar contra Taizu. Els guàrdies tenien temps per evitar el llarg salt del criminal. Amb la seva intervenció un soldat va desviar el seu ímpetu, va caure i va rodolar uns segons per terra. Sortosament la seva fulla enverinada no va fregar el seu braç i l'esquena. Van evitar que aquella daga s'enfonsés al pit de l'emperador. Els guerrers més propers a nosaltres s'aixecaven de les seves cadires per rodejar-lo. Jo volia estar entre ells, volia ajudar dins de les meves possibilitats, però la poetessa em va recomanar que no anés allí perquè em farien mal. La resta de guardaespalles allunyaven de l'escena a Taizu i els assessors per protegir-los. El públic fugia en desordre davant de la caòtica escena. El criminal havia caigut d'una manera sospitosa, el seu pit contra les lloses. Un guàrdia el va tocar amb la llança, però no es va moure.

-Apa, amic! -exclamava un soldat-. No facis cap truc. En agraden les baralles legals.

No es movia i un altre guàrdia el va capgirar per veure un inesperat espectacle. Quan va rodolar, l'assassí es va clavar el ganivet. Havia mort! No podia parlar i la vida de l'emperador seguia en perill.

-Què significa aquesta farsa? -preguntava Zung-Jung entre el desordre.

-Res! -vaig contestar secament mentre m'apropava amb la meva cadira electrònica-. Era l'epíleg de l'obra teatral.

Immediatament Taizu va ordenar que arrestessin als actors i actrius de la companyia, els quals tremolaven perquè no esperaven aquella escena i temien la reacció de l'emperador. La guàrdia els va lligar les mans en pocs segons. Els altres soldats desmuntaven l'empostissat per si trobaven més intrusos que podrien estar amagats. Treien objectes sospitosos també, però no quedaven pistes.

-Sereu torturats fins saber el nom del cervell d'aquesta operació -va dir Taizu als actors amb un gest d'amenaça al seu rostre.

-Us prometo que no sabem res! -repetia el director-. Es va afegir a la nostra companyia uns dies abans d'arribar a la capital.

Em vaig apropar a l'emperador.

-Majestat... -vaig dir humilment-. Crec que ells no tenen la culpa. Penso...

-...Que els deixem lliures? -va prosseguir ell amb ironia-. O els podem donar un premi per la millor representació teatral. Títol de l'obra: Mort a l'emperador. Què us sembla?

-Opino que siguin interrogats, però no els tanquem sense proves.

En aquell instant va irrompre la poetessa Chun-Shun.

-Té raó -afirmava la noia-. No pot ser que ells tinguessin un criminal entre els actors. Aquests homes i dones van entrar a la ciutat amb ell d'incògnit amb la intenció de matar-vos. Els va manipular per estar entre la companyia i, quan es trobés dins del palau, actuaria.

En aquell instant el seu pare va canviar d'actitud.

-Filla! -va exclamar-. Com t'atreveixes? No et posis en un lloc on no pots parlar.

-No importa -va respondre l'emperador. El problema no és el protocol-. I l'altre conspirador? On pot estar? -preguntà l'emperador.

-Segurament a aquestes hores ha fugit -contestava jo-. Es trobaria entre el públic i, quan ha vist el resultat, ha marxat per informar al seu cap o als seus contactes. I ells ja l'havien informat prèviament per dir-li que es representaria una obra de teatre i era l'ocasió. Estaven ben comunicats malgrat ell estigués fora de la ciutat encara.

A continuació amb alterada veu Taizu ordenà que els soldats escorcollessin totes les cases de la capital, dels llogarrets propers i cabanes aïllades de camperols. Els pobres habitants estaven espantats quan els guàrdies irrompien de sobte i esquinçaven matalassos, trencaven mobles, saquejaven magatzems... Un funcionari m'explicava la crueltat dels exhaustius registres de la policia perquè coneixia amics camperols i petits comerciants que es queixaven quan marxaven. Però no trobaren res...

I en aquells instants, l'Adrià de la Xina medieval despertava per tornar a La Muntanyeta del segle XXI. Em va fer ràbia, ja que el tema de la conspiració es posava interessant. Només sentia el meu nom diverses vegades i s'obrien els meus ulls. Davant meu hi havia dos monitors.

-Podem saber què et passa? -va preguntar el més corpulent-. Gemegaves i, malgrat cridàvem, tu no reaccionaves.

-Res... No em passa res -vaig contestar ràpidament-. Aquesta nit m'ha costat dormir un altre cop i ara a l'hivern s'està molt bé al llit.

-Ens hem d'aixecar. Avui toca equinoteràpia.

Ah! Sí! No ho recordava! Havíem d'anar en uns petits autobusos adaptats a un terreny del senyor Vilagrós. L'amo tenia uns amplis territoris al camp, estables i cinc bons cavalls. La nostra esmentada teràpia formava part de la nostra habitual vida. Ens acostàvem als corsers i fins i tot alguns s'atrevien a muntar amb ajuda. Aquest tipus de rehabilitació és molt important per al sentit emocional de les persones i els permet augmentar considerablement l'autoestima. En el meu cas m'agradava acaronar a aquells cavalls, els quals contribuïren a que jo m'oblidés de la llunyana atmosfera de la Xina medieval. Havia llegit que l'equinoteràpia ja es desenvolupava a l'antiga Grècia. Posteriorment es descobriria la seva importància en la teràpia amb persones de qualsevol discapacitat. No només servia per als que teníem paràlisi cerebral. Alguns companys pujaven al llom del cavall. Els assistents guiaven el cavall pels voltants del terreny sense presa. La resta, que no podia pujar per les seves possibilitats, semblava que tenia certa comunicació amb aquells estimats animals. És una agradable experiència que recomano a qualsevol persona.

Prop del migdia els monitors ens digueren que havíem de tornar als petits autobusos i pujàrem mentre ens acomiadàvem de l'amable senyor Vilagrós, el qual sempre estava preparat per col·laborar amb nosaltres i facilitar-nos una millor qualitat de vida amb la companyia dels seus tranquils cavalls.

Després de dinar em vaig posar al llit i vaig descansar una mitja hora. Quan em llevaren, vaig prosseguir amb la melodia xinesa. Aleshores vaig tocar les tecles de la petita taula de canvis que m'havien regalat i vaig provar de barrejar les diferents tonalitats. Si tingués aquells aparells a la Xina medieval segurament seria un gran músic. O pensarien que sóc un màgic. Només em faltava la dolça companyia de la poetessa Chun-Shun. Quan em vaig cansar dels canvis, aviat vaig interpretar la millor melodia al sintetitzador. Aquells primers compassos començaven a cobrar vida. Vaig repetir l'acció diverses vegades. En algun moment entrava un monitor.

-Aquesta música és bonica -deia ell.

-Sí... Vaig arribant al tema principal -contestava jo.

-Va tot bé?

-Sí. No ho veus? Estic entretingut ara.

-No et molesto, però quan surt aquesta melodia de la teva habitació ningú es resisteix a veure què fas.

-D'acord. Ara he de prosseguir amb aquesta tonalitat.

El monitor marxava i jo vaig continuar la meua tasca. Quan esperava la nit, vaig agafar un altre cop el llibre sobre Història de Xina. En cap lloc s'esmenta la possible conspiració contra Taizu. No entenia a què esdeveniments participava, però segurament aquella nit tornaria el meu desitjat somni.

FI DE LA PRIMERA PART

SEGONA PART

1. DECLARACIONS I DUBTES

I jo, Adrià, vaig agafar la son aviat i em vaig traslladar amb plaer a aquell món, però aquest cop va ser el somni més avorrit de la meva vida, ja que actuava com a testimoni davant de les diferents declaracions dels sospitosos actors i actrius de la companyia de teatre... Les primeres imatges estaven envoltades d'una forta boira... Ara, quan s'esvaïa, recordava què havia passat... Després de les hores de desconcert per l'atemptat del matí contra Taizu, a la tarda del mateix dia els actors i actrius foren interrogats a la Cambra d'Audiències davant del propi emperador. La sala estava ocupada per nombrosos guàrdies, cinc jutges que no paraven de preguntar... També entre els presents estaven els dos assessors i, entre alguns testimonis, assistíem els camperols, la poetessa Chun-Shun i jo.

-Us prometo que la història es va desenvolupar d'aquesta manera, Majestat -deia el director, el primer en ser nomenat per parlar-. Quedava una setmana per entreveure Bianjing. Aleshores quan els nostres dos carromats arribaren a una vall al vespre, decidírem quedar-nos allí per dormir. Sopàvem davant de la foguera i va aparèixer aquest home. Es presentà amb el nom de Siung. Ens demanava beguda i menjar, ja que feia dies feia voltes sense un itinerari fix. Al·legava que era un viatger que havia estat robat per uns lladres. Mentre devorava la carn i l'arròs de manera voraç, deia que ell tenia les mateixes aptituds per interpretar obres escèniques. I decidírem que vingués amb nosaltres. Sabeu que som hospitalaris amb qualsevol persona. Som humils, però les poques coses que tenim, es comparteixen.

-Era un home molt callat i amb estranyes maneres de comportar-se davant de la gent -deia una actriu entre tremolors-. Als següents dies menjava apartat. No venia amb nosaltres. No parlava gaire després de la primera trobada.

-Sí! Ho reconec! -declarava un actor-. Un migdia el buscava per dinar. Aleshores el vaig veure allunyat del nostre campament. Es trobava sota un arbre i amb una pedra esmolava el seu ganivet. Em vaig quedar espantat. No som homes de violència. Som pacífics actors! Aleshores ell deia entre sonores rialles que estiguéssim tranquils. Només portava aquella arma per defensar-se dels enemics i afegia que per no utilitzar-la abans, va ser robat pels lladres.

-En certs moments deia alguna paraula vulgar amb mala educació. -continuava el següent testimoni-. Però la pronunciava quan havia begut massa sake.

-Sí -afegia la nova actriu-. És cert! I un dia quan estava borratxo es va allunyar al moment de nosaltres i es va posar a dormir sota un arbre. Tenia por de parlar massa, potser...

-Quan ja vèiem els murs de la capital, ell va canviar l'expressió del seu rostre -declarava un altre actor-. Es va tornar més seriós i... També tremolava. Les mans... Ara ho recordo... Tremolaven les seves mans quan agafava qualsevol objecte.

-Estava al palau i observava amb deteniment les cambres del pati on deixàvem els carromats -deia una actriu.

-No el vam tornar a veure amb el seu enorme ganivet, però sabíem que l'amagava com un important tresor... -finalitzava un altre testimoni.

-No tenia tanta experiència al mon teatral com ell afirmava, per tant el donàrem el paper de lector, el que diu el missatge després de la representació. Sí, el que parla de significat de l'obra... No era gaire bo en la interpretació perquè, quan assajàvem al camp, no s'aprenia bé el seu personatge i el director el va oferir aquest lloc per llàstima. No servia -declarava una actriu.

-Reconec que no parlava gaire -deia un altre testimoni-. De fet crec que ens utilitzava per entrar a la capital sense passar per les preguntes dels guàrdies de la porta -responia un nou actor.

-Una tarda mirava constantment els turons com si esperés una visita -afirmava una actriu-. Quan el vaig dir que havia de donar de beure als cavalls, em va contestar com un groller-. Estava preocupat per algún motiu, però mai ho deia.

-Pensava que era un home honrat, però ja veia que realitzava els seus assumptes pel seu compte. No deia res -va concloure un altre actor.

Els funcionaris preien nota de les declaracions sense aturar-se uns segons. Crec que vam estar unes tres hores seguides, sense cap interrupció. L'emperador restava callat i el seu seriós rostre ajudava a parlar a les llengües que es pensaven una mica de temps les seves paraules.

-D'acord! -va exclamar Taizu-. Us quedareu tancats al pati on teniu els carromats, però no sortireu lliures de moment. Us portarem aigua i queviures. Ningú us farà cap mal, però encara no tornareu a la vostra ciutat. Ho enteneu?

-Majestat... -va dir el director tremolosament-. Ens coneixeu fa anys. Interpretem obres de teatre per a vos fa temps. Com podeu pensar que estem junts amb conspiradors o traïdors?

-Ja decidiré què faré. De moment... Guàrdies! Porteu-los al pati.

Quan es marxaren soldats i actors quedaren uns incòmodes segons de silenci. En aquell instant va arribar un capità i, després d'una llarga reverència, va dipositar un petit cilindre a la mà de l'emperador. Quan el va llegir el va retornar a l'esmentat cap i es retirà de la sala.

-L'informe del general diu que no han trobat res sospitós entre les cases escorcollades -deia l'emperador. L'altre assassí ha tingut temps de sobra per fugir de la ciutat.

-Si em permeteu una petita suggerència, Majestat -vaig continuar-. Potser encara es troba entre nosaltres i no ho sabem.

-És una altra possibilitat... Cert!

Jo era partidari d'aquesta opinió, però no insistia gaire per no buscar-me problemes a la Cort. Segurament hi havia un conspirador o més en el palau i potser havia entrat a formar part del seguici feia poc temps. Posteriorment vaig preguntar a funcionaris i amics quant temps portaven els components de la seva habitual comitiva i digueren que Taizu sempre tenia darrera seu el mateix personal. Per tant havia de ser una persona que vivia fora de la capital i mantenia els seus contactes dins de l'edifici. Qui era el traïdor entre la gent de la Cort?

Els destrossats actors i actrius restaren uns dies i, quan els jutges i la policia comprovaren que no hi havia proves contra ells en les declaracions, els deixaren lliures, però van perdre el favor de l'emperador. L'assessor Zung-Jung va parlar amb ells a les portes de la mateixa ciutat i jo vaig veure la patètica escena amb dolor. Mai havien de tornar a capital per representar les seves obres, la qual cosa els va deixar enfonsats. Van perdre la confiança d'un amic al qual dedicaven les seves preferències. Aquests esdeveniments que podien durar molts dies transcorregueren al meu cap en breus segons com si m'ho expliquessin.

I un altre cop vaig despertar al segle XXI. Encara no havien entrat els monitors a la meua habitació i jo mateix em volia incorporar per posar-me més còmode. Almenys aquell matí no em bombardejarien amb preguntes. Aquell somni no havia tingut acció i esperava l'arribada de la següent nit com el que espera l'intrigant episodi d'una sèrie de televisió que segueix cegament.

2. ATAC AL JARDÍ

I vaig retornar a la Xina de l'emperador Taizu... Els dies van transcórrer a Bianjing amb incertesa, per a mi en breus segons. Encara no s'havia descobert qui havia darrera de l'atemptat i el perill restava a la regió com una ombra de por. Els guàrdies efectuaven nous escorcolls a les cases on havien passat abans, però seguien sense trobar res o les famílies registrades encara estaven refent la seva llar. Els conspiradors estaven ben amagats.

Per la meua banda la poetessa Chun-Shun i jo començarem a posar la música a les primeres estades de la seva poesia. Realitzàvem aquesta tasca en la nostra habitació amb els instruments de corda.

-No! No! No! -exclamava la noia una mica enfadada-. Aquí el capità manifesta el seu amor a la princesa abans de marxar a la Batalla dels Penya-segats Vermells. La melodia ha de ser més exaltada. Ha de expressar emoció, passió...

-Encara no m'he acostumat a la vostra llengua i només entenc paraules aïllades, per aquest motiu pensava en aquests sons -em disculpava amablement.

-Hem d'afanyar-nos perquè l'emperador celebrarà una festa la setmana que ve i haurem de presentar la nostra cançó.

-És llarg el vostre poema?

-Queden l'escena de la batalla i després la mort del capità. Ah! Ho oblidava! Hem de posar una marxa militar entre l'acomiadament de la parella i l'escena abans del combat. Aquesta feina és teua. Ara tú compondràs una melodia d'uns cinc minuts per ennoblir les tropes.

-Uf!

-No et queixis... Si ennobleixes als soldats d'aquell esdeveniment, també ennobleixes a l'emperador Taizu. Ho entens?

-D'acord.

Així foren passant els matins per al dia del banquet. En una àmplia cambra una allargada taula amb fortes begudes i carns esperava els aristòcrates. Després del sopar l'home fort de Xina va fer un picament de mans i entràrem a la cambra la noia i jo. I mentre tocava aquells instruments de corda, la noia cantava amb la seva magnífica veu la llarga poesia. Tot seguit vaig improvisar una Marxa Fúnebre quan moria el capità i era enterrat solemnement.

L'emoció va omplir l'ànima d'alguns aristòcrates i, mentre uns no evitaven certes llàgrimes entre les seves galtes, la resta aplaudia constantment. Jo em trobava nerviós. La noia ja havia cantat en unes altres ocasions, però per a mi era la primera vegada. Taizu ens va omplir de compliments i elogis. Després va ordenar que marxéssim mentre els nobles i ell continuaven assaborint les delícies de l'alcohol entre rialles. Als

passadissos la poetessa i jo descansàvem per uns segons. Havíem passat aquella dura prova.

A la tarda següent vaig sortir a passejar pels jardins imperials. Aquell dia els núvols cobrien el sol i amenaçava la pluja. Els pavons i faisans sortien de les seves gàbies i caminaven amb passes de creguts aristòcrates sobre el mantell d'escassa herba. Els ocells cantaven en un to trist. Potser preveien una altra desgràcia.

Una noia jove i bonica s'apropava perquè escoltava el lleu so de passes. Em vaig girar per veure la poetessa Chun-Shun. Quan caminava, semblava que els seus peus flotessin sobre l'aire o caminés sobre una agulla. En realitat es lliscava com un fantasma.

-Heu sentit els comentaris sobre la nostra cançó? -va preguntar ella alegrement-. Ha marcat el cor dels assistents.

-Ho celebro -responia-. Tenia por per les possibles crítiques negatives quan no estiguéssim davant dels aristòcrates.

-És una llegenda dramàtica i agrada a la gent.

-Permeteu-vos dir que canteu molt bé i que teniu una veu magnífica.

-Gràcies. La vostra música també era adequada pel tema.

La princesa i jo ens apropàvem a un pont.

-Ah! Recordes els actors i actrius de Jong? -preguntava ella-. Aquesta companyia de teatre ha caigut en desgràcia. Mai més podran representar qualsevol obra a la nostra capital o pels voltants... Sota pena de mort!

-Havia vist l'escena a la porta del pati. També sabia per amics de la Cort que no podien tornar a aquesta ciutat -proseguia-, però el càstig... Em sembla exagerat.

-No posaria en dubte les decisions de l'emperador.

-Sí. Teniu raó. Suposo que no bromeja...

-Saps que som com uns herois a Bianjing?

-Per la música?

-No! Per evitar l'atemptat quan escoltàrem aquella conversa a la biblioteca.

-Imagino que la notícia ha recorregut totes les cases, però també som testimonis vulnerables o unes víctimes més, ja que hem fastiguejat els seus plans. Sabem molts detalls. Ens buscaran també.

-Crec que abans els descobrirem.

-Trigarem... Penso que estan ben amagats a la Cort i pels voltants. Ara aniran amb cura i no faran res. Passarà temps fins el proper intent. Deixem aquest tema perquè només parlem d'especulacions i hipòtesis.

Vam continuar el passeig. En aquell moment pujàrem per la pronunciada corba del pont, ja que era estret i el riu, petit. De cop i volta vaig observar com els pavons marxaven del lloc corrent i els ocells deixaven de cantar i volaven quan uns matolls es movien sospitosament.

-És curiós -murmurava jo-. Les aus s'espanten... És com si....

-Perdó... No et sentia ara... Que em deies? -preguntava ella.

-Els pavons i els ocells marxen. Ens volen anunciar que estem en perill -continuava davant d'ella, la qual començava a reaccionar.

-Per Confuci! I quins ens volen fer mal? -preguntava la poetessa.

Però la princesa no va acabar la frase perquè entre la vegetació van aparèixer dos corpulents homes. Un portava una ballesta que podia tenir dotze fletxes i disparar-les seguidament. Sabia que era una arma potent i s'havia inventat per l'any 300 d. C.. Es va utilitzar a la famosa Batalla dels Penya-segats Vermells. L'individu de l'esmentada arma no tenia temps per omplir-la de fletxes, la va deixar a un costat i es llançà contra la noia mentre l'altre, daga en mà, ens observava. Segurament pensaven que matar una noia i un discapacitat no els portarien seriosos problemes. Aleshores vaig mirar els botons de la meva cadira... La senyal d'alarma! Com el clàxon d'un cotxe del segle XXI! Immediatament vaig pulsar aquella tecla i un estrident xiulet els va espantar per uns moments. La baralla duraria uns angoixosos segons, però mai s'oblidaria.

La poetessa estava en perill i no podia fer res per ajudar-la, però ella sabia contraatacar. Repetia que una dona havia d'aprendre a defensar-se sola. El criminal volia esquinçar una daga al seu abdomen, però ella va aturar el moviment amb una mà i, mentre es recolzaven a la barana de pedra, la jove dona allargava l'altra mà per treure una agulla del seu recollit cabell i l'enfonsava al coll del seu adversari. Penetrà les vèrtebres i sortí tacada de sang pel clatell. El sicari va proferir un ofegat crit, els seus llavis i coll s'ompliren de sang mentre retrocedien unes passes. I la princesa el donà un fort cop amb la seva cama dreta. L'assassí va xocar contra la barana i va caure al riu. El seu cadàver flotava sobre l'aigua del riu entre la sang.

-Veig... veig que ja sabeu... -no sabia què dir.

-...Defensar-me? -va preguntar ella-. Sí! No sóc tan delicada com la resta de les meves amigues.

Tot seguit l'altre bocabadat sicari volia abandonar els jardins imperials, però el so del xiulet de la meva cadira va avisar a la guàrdia reial, la qual va intervenir ràpidament i lligaren amb cordes més fortes al criminal.

-Apa! -exclamava jo-. Ara cantaràs la Batalla dels Penya-segats Vermells davant de l'emperador. T'escoltarà sense perdre detalls. Segur!

La nova comitiva es va dirigir a l'edifici reial mentre els majordoms buscaven a Taizu per explicar què havia passat.

3. "MAI HAGUÉS PARLAT".

Només va transcórrer una mitja hora i a la Cambra d'Audiències ens trobarem els guàrdies, el tremolós presoner, la princesa Chun-Shun i jo. Després s'escoltà la veu d'un majordom.

-Entra l'emperador! -exclamava.

I a continuació caminava sobre la catifa un enfadat Taizu i es va asseure al seu tron. Al seu costat els assessors Wu i Zung-Jung seguien les seves precipitades passes. Soldats, assassí i la noia es reverenciaren solemnement per uns llargs segons, menys jo pels meus problemes de mobilitat. Curiosament per aquest motiu vaig observar un petit detall que no notava la resta dels presents. Quan la mirada del criminal es creuava amb els ulls del segon personatge, les seves tremolors augmentaren.

-M'han explicat els esdeveniments dels jardins -va dir el primer governant de la dinastia Song seriosament-. Ara vull saber la vostra versió. I ràpid!

Ens assenyalava a la princesa i a mi i aviat contàrem què havia passat sense contradiccions. Aleshores Taizu va mirar al presoner, el qual estava agenollat i amb el cap baix.

-I tu? -preguntava l'emperador a l'assassí-. Què has de dir? Qui ets? Qui t'envia?

-Majestat...- va respondre el sicari-. Us explicaré per què estic aquí, però abans...

Per fi sabríem qui hi havia darrera d'aquests atemptats. Aleshores Zung-Jung es començava a sentir malament i la seva respiració es va tornar més inquieta. I la seva seriosa mirada es convertí en ulls de por. En aquell instant s'obrí la porta i va entrar Tang, el pare de la princesa Chun-Shun, i sense més preàmbuls s'abraçaren.

-Filla! -exclamà el noble mentre acaronava els rebels cabells de la noia-. M'havien dit a la meva cambra que t'havien atacat uns desconeguts. He vingut ara... Com et trobes?

-Bé, pare, molt bé -va respondre la noia-. Haig de dir que l'estranger m'ha ajudat i jo també em sé defensar. Saps que no sóc una nena petita i sense protecció.

L'emperador contemplava l'escena amb ràbia continguda. Es retardava l'interrogatori del presoner i, a més a més, el noble havia entrat a la Cambra d'Audiències per abraçar directament a la seva filla sense preocupar-se de saludar primer al seu amo. En breus segons l'aristòcrata va recordar el protocol.

-Heu de perdonar la meva brusca reacció, Majestat -va continuar Tang amb una expressió d'angoixa al seu rostre-. Els nervis...

Es reverencià davant de Taizu. Jo veia que els xinesos de l'Edat Mitja es passaven tot el dia de genolls o amb solemnes reverències. En el meu cas

em lliurava d'aquest ritual, però la resta de la gent havia de quedar amb mal d'esquena la resta del dia. Tang s'apropà a mi.

-Us agraeixo que hagueu protegit la meva filla -va dir amablement.

-En realitat ella mateixa els ha vençut -vaig prosseguir amb modèstia-. Les prestacions de la meva cadira també han ajudat.

Tot seguit va entrar un capità de la guàrdia i va dir a l'emperador que havien trobat el cos de l'altre sicari al llac. S'havia lliscat pel riu. L'assassí, que havia mort amb el seu coll travessat per una agulla del cabell de la noia, restava a una altra sala. No podia parlar mai més i esperaven una ordre de Taizu, el qual va fer en aquell moment un sonor picament de mans.

-Ja n'hi ha prou! -va exclamar enfadat l'home fort de Xina-. Després parlarem del seu company. Ara vull saber qui és aquest individu. Calleu-vos. Parla tu! O et torturarem...

-Sí, Majestat, us he dit que ara us explicaria els motius de l'atemptat i qui ens envia -prosseguí el criminal-, però... Si us plau! Em podeu treure els lligams dels meus braços? Em fan mal...

-No et mereixes res... D'acord! Guàrdia! Treieu les seves cordes! T'ho adverteixo! No intentis res! Abans de trepitjar els esglaons que porten al meu tron, els meus soldats et travessaran amb les seves llances.

-Oh, no! Majestat... Ja no puc fer res en aquestes condicions.

Ens quedàrem bocabadats per les reaccions de l'emperador per tanta bondat i la calma al rostre de l'assassí. Aleshores la cara de Zung-Jung va empal·lidir de sobte. Cap persona es va fixar mentre jo observava qualsevol mínim detall. Aleshores quan l'assassí es va veure lliure, va reaccionar d'una imprevista manera. Va agafar una daga del guàrdia que tenia al seu costat i ell mateix se la va clavar a l'abdomen. Els presents es quedarem esgarrifats davant del seu suïcidi, el qual no pensàvem. Zun-Jung va esbossar un lleu somriure davant de la patètica escena. Immediatament els soldats el van agafar, però ell va caure un altre cop a terra, de genolls i s'ensorrà damunt de les lloses entre una àmplia taca de sang.

-Increïble! -va exclamar l'emperador-. Ha preferit matar-se abans de confessar la veritat.

-Mai hagués parlat -va seguir Zung-Jung més tranquil-. No crec que hagués dit res sota la tortura.

-Però... Em podeu dir què està passant a la Cort? Un assassí mort accidentalment quan representaven una obra de teatre... Ara ataquen a l'estranger i a la filla del meu millor amic... Zung-Jung! No tinc motius per estar content pels teus serveis. Se suposa que ets el meu assessor i, a més a més, el responsable de la meva seguretat. Per què es troben als jardins un parell de sicaris? Després de matar a l'estranger i a la princesa, podien entrar al palau com si no passés res i matar-me a mi tot seguit... I marxar de

la capital tranquil·lament amb un bon salve conducte... On està la teva professionalitat? Què succeeix aquí?

Reconec que Taizu tenia proves de sobra per enfadar-se i cridar-nos. El temps no s'aturava i, quan hi havia una oportunitat per capturar a un sospitós, la pista desapareixia com els escalfats vents davant de l'hivern. Quan es va calmar per les suaus i enganyoses paraules de Zung-Jung, va ordenar que marxéssim de la cambra. Els soldats s'emportaren el cadàver del criminal i la resta deixàrem la sala amb pressa, ja que preferíem estar sols abans de suportar la ira de l'emperador.

Aleshores els passadissos es convertien en boira... No! M'estava despertant... Tornava al segle XXI. Em veia un altre cop damunt del llit i reconec que estava envoltat de suor per ser un fred dia d'hivern. Es notava que havia patit el malson de l'atac i que em notava neguitós. En aquell instant entraren els dos monitors.

-Ah! -va exclamar un-. Ja estàs despert! T'ajudarem a posar la roba i després anirem a esmorzar. Eh! Estàs suant.

-Potser té una mica de febre -va respondre l'altre.

-No! He tingut un malson -vaig afegir-. No cal molestar al metge ni posar-me un termòmetre per aquesta bestiesa.

Les hores passaren sense novetats.

4. POSSIBLES HIPÒTESIS

Aquella tarda vaig restar tancat a la meva habitació mentre pensava davant del llibre regalat. Potser m'ajudaria a trobar alguna hipòtesi com fan els detectius privats al segle XXI. Intentava recordar per l'esmentat volum d'Història quins eren els enemics de Taizu. Hi havia al sud de Xina l'altra dinastia Song que volia prendre el nord, on vivíem nosaltres. També hi havia un altra ambiciosa família, els Jin. Quedava descartat qualsevol atemptat per part dels mongols. No enviaven espies o experts assassins per matar al líder o atacar a traïció. No era el seu estil. Els bàrbars de les estepes d'Asia Central lluitaven a camp obert sempre. Portaven les seves tropes en grup i esclafaven a l'enemic al mateix camp de batalla. I al segle X encara eren aïllades tribus de ramaders i pobres camperols. Res! No eren sospitosos.

Aleshores vaig pensar en les estranyes reaccions de l'assessor de l'emperador, l'envejós i intrigant Zung-Jung... Quan el personatge es presentava a la Cambra d'Audiències tremolava i el criminal, també. Semblava que a través de les seves mirades ja es coneixien. Si era així, ho dissimulaven molt bé. Continuava recordant els passats esdeveniments com qui retrocedeix escenes d'un DVD del segle XXI o, en el meu cas amb la música, com qui escolta una cançó diferents vegades quan agrada molt. El dia de la presentació de l'obra teatral... Zung-Jung no va ser informat de la conversa entre assassins que havia escoltat a l'arxiu. Per tant ell, quan va veure que hi havia canvis en el protocol, se sentia atrapat, potser era el motiu dels seus nervis quan s'asseia a la seva cadira i veia la farsa. Potser ell era un contacte o una peça més de la terrible conspiració contra l'emperador, però... Qui era el cervell? Quins volien matar a Taizu? Quin era el seu mòbil? No podia acusar a un assessor de l'emperador sense proves. I malgrat les tingués, em quedaria sol.

Res! Havíem d'esperar més esdeveniments o, millor dit, errades dels criminals si volíem relacionar amb cura les escasses pistes. Però també la vida de la meva amiga i la meva perillaven com s'havia demostrat per la tarda als jardins imperials. Qui els havia deixat entrar al palau? Sabia que Zung-Jung era a més a més el responsable de seguretat de l'emperador... Aleshores... Per què havia permès l'entrada d'aquell parell de sicaris? També eren experts en matar a gent en pocs segons i sense ser vistos, però no esperaven la ràpida reacció de la princesa i del xiulet de la meva cadira electrònica. Havíem de trobar aviat els veritables conspiradors perquè la vida de la noia i la meva eren vulnerables. Ens volien eliminar perquè sabien que havíem escoltat la conversa aquella nit. Per tant... El contacte amb els conspiradors es trobava molt a prop de l'emperador i potser havia escoltat les converses amb ell. I davant d'aquesta idea només em quedava

Zung-Jung, ja que ell estava present quan parlava amb Taizu i Wu es veia com un home massa honrat pels difícils temps que amenaçaven a Xina.

Vaig sopar al menjador de La Muntanyeta amb la resta de companys i companyes. Els assistents i auxiliars es mostraven preocupats pel meu llarg silenci, però tampoc no els podia explicar què em passava. Em vaig ajeure al meu llit i vaig apagar la llum. El resplendor dels estels entrava en la meva cambra i, amb aquella calmada visió, em vaig dormir.

5. UNA VISITA A L'ASTRÒLEG

El meu retorn a la Xina de Taizu era evident un cop més. No fallava mai. Cada nit... Puntual... Era com una cita obligada. En aquest cas aquell matí corregia la nova melodia a la meva cambra. M'estranyava que encara no hagués vingut la poetessa, però no em podia aturar en la meva feina. L'emperador estimava la meva música i ens va demanar una nova cançó per a un sopar amb els governadors de les diverses províncies de l'extens regne. La nostra fama augmentava, però també la nostra responsabilitat. Una relliscada... I cauríem en desgràcia!

Aleshores va entrar la noia amb un agradable somriure.

-Adrià! -exclamava-. Avui et pots oblidar d'aquesta tasca. Ara vinc de la Cambra d'Audiències. Taizu ens ha encarregat a nosaltres dos una important missió. Vine amb mi! Apa! Deixa els papers i la tinta!

La poetessa i jo abandonàrem la cambra i caminàvem pels passadissos amb la meva sorpresa en el rostre.

-És el dia indicat per una gran experiència -proseguia ella amb el mateix somriure-. Sortirem a la ciutat. Coneixeràs Bianjing.

-Ah! -vaig exclamar amb sorpresa-. I per quin motiu?

-Hem d'anar casa de l'astròleg Chung. Veuràs.... Ara acaba l'any xinès i, abans de començar el nou, a la Cort existeix una important tradició. Demanar un almanac o llibre que presenten aquests savis dels estels i et prediuen els esdeveniments bons i dolents per als propers mesos. També ho volen els nobles. Es més, si un aristòcrata no ho rep per equivocació, significa la seva desgràcia en aquell moment.

-Encara queden dies... Per què ho vol tant aviat?

-Ahir, per la nit, un missatger va arribar al palau i va portar una carta per a l'emperador. Els astròlegs havien vist un any de patiments per a la seva família i per a ell. Com ho sabien? És el misteri de la seva ciència. Nosaltres ja vèiem els problemes del seu atemptat i l'atac contra nosaltres al jardí. Aleshores ells ja ho observaven al mateix temps per l'ordre dels astres. Aquest matí la guàrdia m'havia despertat més aviat i em conduïren a la Cambra d'Audiències. Taizu vol que anem a la casa d'aquests savis per parlar una estona i agafar el seu llibre. Els nobles els rebran més tard. Normalment se celebra una sumptuosa festa a la Cort abans d'acabar l'any i els majordoms reparteixen els llibres entre l'emperador i els aristòcrates, però amb aquests difícils moments, quan hi ha l'ombra dels conspiradors sobre la ciutat, s'ha decidit cancel·lar l'esmentada celebració i apart vol que portem el seu llibre. Ha dit que tu m'acompanyessis i vegis la capital.

-Em sento afalagat per la seva confiança en mi.

Vam creuar el pati del palau i els guàrdies ens obriren les enormes portes de fusta per deixar-nos passar. Aleshores un nou món es descobria per als meus bocabadats ulls. Caminàvem pels carrers... Estaven

pavimentats, l'aigua es lliscava per un petit riu al costat de les voreres. La gent avançava pel nostre costat i no podien evitar mirades de curiositat quan em veien. El paviment de pedra feia trontollar la meva cadira electrònica en cert trets i semblava que els meus ossos i articulacions es trenquessin en qualsevol moment.

-Saben que ets el famós estranger que s'allotja al palau -afegia la poetessa-. I tothom es pregunta quina màgia pot donar vida a aquesta cadira.

-Al meu regne no és màgia -vaig respondre cansadament-. Es diu electricitat i tecnologia. Però ara no cal parlar d'aquest tema. Ja sabreu què és amb el pas del temps.

La noia no entenia res, però valorava la meva música. Aquesta tasca era important per a la Cort i per nosaltres.

Vam fer una llarga passejada per la plaça del mercat i allí hi havia diverses botigues amb les seves parades. Venien roba, articles d'artesanía, menjar... Una forta olor d'oli i plats fregits envaiïen el lloc. Alguns clients i mercaders discutien pels preus dels productes. També en algú racó hi havia captaires que demanaven monedes amb un petit bol.

-Bé! I ara, Adrià, uns consell abans d'equivocar-te sense voler... -comentava la noia-. Tenir missatges secrets per a l'emperador és un assumpte delicat... Ni una paraula a la resta de personal del palau.

-D'acord -vaig prometre.

-Després... els astròlegs parlen entre enigmes sempre. No els preguntis mai que volen dir, perquè ofens als estels, els planetes i a ells. Ho hem de descobrir nosaltres mentre es desenvolupen els esdeveniments.

-Sí, aniré amb compte.

La interminable passejada per la immensa ciutat continuava sense incidents. Sortosament m'acompanyava la poetessa perquè jo sol m'hagués perdut en aquell laberint de carrers i gent. Mentre seguïem, poques persones caminaven per aquella nova zona i vam veure l'enorme casa dels astròlegs. Pujàrem una rampa que hi havia al costat d'un esglaons i, després d'una reverència, els majordoms ens deixaren entrar i avisaren al cap d'aquell grup de savis. Un corpulent esclau va aparèixer al passadís i ens va indicar una àmplia cambra. En vam esperar uns llargs minuts. Tot seguit va entrar un ancià de barba blanca amb uns rotllos de pergami i un llibre magníficament enquadernat. Ens saludàrem i ells es van asseure sobre uns tous coixins de seda mentre jo restava a la meva cadira. Davant hi havia una petita taula i un majordom ens va servir te en uns generosos bols.

-Així... Ets tu l'estranger? -preguntava l'astròleg.

-Sí, honorable Chung -vaig respondre mentre pensava que la qüestió era una estupidesa. Es veia clarament pels meus trets físics que el meu rostre pertanyia a una altra raça.

-Esteu bé amb Taizu?

-No em puc queixar. De fet Sa Majestat té molta paciència amb mí perquè em costa aprendre el vostre idioma. M'ha posat entre els músics de la Cort i m'agrada aquest lloc.

-M'alegro que vagin els vostres assumptes per bon camí. Malauradament els astres veuen properes calamitats per al nostre emperador. Aquí, amiga Chun-Shun, us dono aquest llibre i els pergamins. Perdoneu-me, honorable estranger... Heu acabat el vostre bol de te?

-Sí, però no vull més. Us agraeixo que...

El vell va agafar el recipient i va mirar les restes que havia deixat. Sabia que aquesta gent llegia el futur d'aquesta manera també.

-M'ho temia -proseguia l'astròleg amb un inevitable gest de disgust al seu rostre-. També veig el perill sobre el vostre cap. Sabeu masses detalls de la conspiració contra Taizu i us volen matar. Aneu amb compte! Ara ells desitgen eliminar-vos a vosaltres abans que a l'emperador. Quan hagueu mort, continuaran atacant a Taizu. En aquests moments tenen més por de vosaltres que de la seva guàrdia personal. Deixeu-me veure un moment el llibre, amiga Chun-Shun.

Chung el va obrir per assenyalar uns signes a la noia.

-Ho veus? -preguntava l'astròleg-. El palau està ple de traïdors. El que sembla més proper a vosaltres té una amagada daga per enfonsar-la a l'esquena. La Cort és com una poma podrida, plena de cucs. Quan arribeu al palau, mostreu ràpidament el volum i els pergamins a l'emperador.

-Ho faré -contestava la poetessa, la qual restava inquieta també.

-I ara us diré la meva predicció. També figura al llibre. Escolteu!

Bufaran els freds vents de l'hivern
i només portaran desgràcies al gegant.
Arribarà la tempesta sobre la daurada mansió.
I la verinosa cobra atacarà a l'elefant
dins de la seva llar.

L'ancià acabà de recitar els seus versos amb molest cansament. Vaig obrir la boca per preguntar el significat d'aquella predicció, però en aquell moment la noia veia la meva intenció i em colpejava el meu braç suaument amb el seu colze.

-Calla't! -ordenava ella-. Vols més desgràcies de les que ens vindran?

-Perdoneu-me -afegia amb una veu ofegada.

-Marxeu al palau -advertia l'astròleg-. Qualsevol segon o minut perdut pot significar la mort de l'emperador.

Abandonàrem la mansió dels savis i penetràrem un altre cop pels concorreguts carrers de Bianjing. Tant la poetessa com jo estàvem visiblement preocupats. Fins i tot ella mirava darrera seu sovint com si

tingués por de ser seguits a distància. El problema es complicava. Aquella Cort era un niu de traïdors, però estaven ben amagats.

Quan arribàrem a l'edifici reial, era l'hora de dinar. La jove dona es dirigí immediatament a la Cambra d'Audiències i jo vaig tornar a la meua habitació perquè em trobava molt cansat. Masses emocions en un matí! Mentre m'ajudaven a menjar un bol d'arròs, tornava a pensar en el tema. Els llibres d'Història del segle XXI no esmenten en cap moment que l'emperador va morir assassinat. Va morir de vell i no parlen de cap intenció d'atemptat contra la seva vida. També haig de recordar per als lectors que moltes vegades els cronistes contemporanis a un rei o emperador escrivien la Història com la volia el seu amo. Els interrogants restaven sobre la Cort com la mateixa ombra de la conspiració.

6. LES INTRIGUES DE LA CORT

Aquell matí vaig despertar un altre cop a la meva habitació de La Muntanyeta. Tenia la ment aclarida perquè no havia tingut un somni pesat. Encara ressonava a les meves oïdes el soroll de carros pels carrers de Bianjing i les veus de comerciants davant de desconfiats clients al mercat de l'esmentada capital. Sonaren uns lleugers cops a la porta i entraren els monitors, els quals em posaren la meva roba i m'ajudaren a ocupar la meva cadira. Després de l'esmorzar, tocava teràpia de gossos. Acaronar-los i notar-se acompanyat d'aquells tranquils i confiats animals també ajudava a relaxar-se, a alliberar la ment i augmentar l'autoestima. Així el temps passava ràpidament. En el meu cas estar al costat d'aquells animals m'ajudava a alleugerar una mica el meu carregat cervell dels esdeveniments que vivia en somnis per la nit. Sí... Ho reconec! Havia escoltat històries sobre gossos que tenen als geriàtrics sovint, els quals també es passegen per l'edifici, els ancians els acaronen i els donen un mica de menjar i aquella senzilla tasca fa passar el temps aviat i ajuda mentalment als esmentats ancians.

En aquell instant va entrar un assistent.

-Adrià! -va dir ell-. Un amic et vol veure.

Em preguntava qui em volia veure, però, quan vaig entrar a l'estança on m'esperava, em vaig alegrar molt. Es tractava d'un company que sovint volia que preparés el show de DJ a les discoteques. Ferran era el seu nom. Després de les presentacions vam parlar una llarga estona.

-El dissabte que ve a la nit necessito la teva màgia per al món del disc. Al meu local volem que facis les teves barreges musicals. Podem comptar amb tu?

-Sí -vaig respondre lacònicament.

-Ah! Et conec fa temps, amic meu. Veig una mirada de dubte als teus ulls. No estàs animat?

-Mira... Porto uns dies que dormo poc, tinc molts malson i estic...

-Sí...

-Preparo un petit projecte. Estic escrivint una llarga peça en la qual hi ha temes de música actual amb la xinesa.

-És una bona idea, però...

-Tranquil! En la cabina dels DJ em trobaràs el dia que em dius.

-Espero no actuar amb indiscreció... Ja m'havien dit que estaves submergit al món oriental. T'he portat un CD. Són petites obres del compositor Ketelbey. Ho veus? Aquí, al número 5 hi ha la peça Als jardins d'un temple de Xina. Vols escoltar-la?

-Sí.

Va obrir el CD i posaren al meu equip de música l'esmentada melodia uns instants. Semblava que em trobava a llunyanes èpoques. Les

notes tenien la mateixa harmonia que la peça que jo escoltava en el meus somnis per la nit i que treballava de dia.

-Necessito aquest CD -vaig afegir- Em pot servir d'ajuda. M'ho pots prestar uns dies, si us plau?

-No tinc pressa per que m'ho tornis -contestava Ferran-. T'ho quedes el temps que vulguis.

El vaig mostrar les meves partitures i ell les va interpretar al meu sintetitzador. Sonaven bé per a ell també. Però vam canviar de tema i parlarem dels angoixosos titulars dels diaris. Abans de dinar ell havia de marxar i ens vam acomiadar.

La resta de la tarda vaig escoltar el CD a la meva habitació amb cura. Hi havia melodies per a diferents llocs... Dia de festa a Hampstead... En un mercat persa... Hawaii... Egipte... També el seu compositor cercava temes en llunyans i exòtics llocs.

Arribava la nit. Quan el monitor tancava la llum i jo em cobria amb els llençols notava el refugi dels meus somnis com un nen troba la seva joguina. I un altre cop em veia a la Xina medieval i, en concret, a la gegantesca Cambra d'Audiències. Allí ens trobarem l'emperador, els dos assessors, la poetessa Chun-Shun i jo. Naturalment els guàrdies envoltaven l'habitació.

-Estic molt content amb els vostres treballs -ens va dir Taizu a la noia i a mi.

-Us agraïm els vostres elogis -va seguir la poetessa amb una solemne reverència.

-Per tant us vull demostrar la meva generositat pels vostres serveis així... Durant unes setmanes estareu a la casa el governador de Tank-Fiung. La vostra poesia sobre la llegenda de la Batalla dels Penya-segats Vermells amb la música de... Perdó... Com us dieu vos? Adrià? Oi?

-Sí, Majestat -vaig respondre.

-Les vostres melodies aixequen l'ànim. D'acord! Per uns dies cantareu a la mansió del meu amic i...

-Perdoneu el meu atreviment -va interrompre la noia-, però... Aquesta ciutat es troba al nord del vostre extens imperi. Vull dir que a unes llegües a l'est està l'estepa amb els bàrbars mongols. I aquest lloc sempre ha esta atacat per aquest poble.

-Ah! -va exclamar Taizu amb un somriure-. Petita Chun-Shun! Sou tan arrogant com hi va ser la vostra mare, una gran poetessa també a la Cort per cert. Hem decidit aquesta ordre. I no penseu malament. També el meu assessor Zung-Jung i jo l'hem pensada per a la vostra seguretat. Vosaltres sou més vulnerables després de l'atac del jardí. Jo encara tinc la meva guàrdia personal. No és així?

-Certament, Majestat -va respondre el fals conseller amb una solemne reverència.

-Aleshores... -va prosseguir la noia.

-No us preocupeu per mi -va interrompre l'emperador-. Demà al matí us espera un carruatge. Adrià pot anar amb la seva cadira màgica que serà més còmoda per a ell. Us acompanyarà un petita escorta de soldats fins al punt conflictiu. Eh... Perdó... Vull dir aquesta ciutat. Us podeu retirar.

La poetessa i jo vam abandonar la Cambra d'Audiències i entràrem pels llargs passadissos.

-Ens volen allunyar de la Cort -vaig dir a la meva amiga seriosament.

-Sí. Però m'assabentaré què passa aquí pels meus amics i majordoms. -responia ella amb fúria-. No crec que al meu pare el faci gràcia aquesta idea, però hem de callar davant de les decisions de l'emperador.

-Veig les intrigues de Zun-Jung per allunyar-nos del palau.

-Tens raó, però hi ha certs esdeveniments que no encaixen. Demà al matí ens trobarem al pati per esperar el carruatge i et diré que he esbrinat.

I ella s'acomiadà de mi amb un dolç petó que mai oblidaria. Però la incertesa i la traïció regnaven a Bianjing.

7. ESPASES A L'ESTEPA

Aquell dissabte vaig despertar amb cert sensació d'angoixa. La meva existència en els somnis, en la Xina medieval perillava i també la vida de la meva amiga Chun-Shun. Però havia de llevar-me del llit, mentre esperava una jornada molt plena de treball. Recordava que el meu amic Ferran em necessitava com a DJ en la seva discoteca. Així un petit furgó que havia llogat s'aturà davant de la residència de La Muntanyeta. Els voluntaris van baixar l'equip de música adequat per al local. Afegiren discs i més aparells...

-Aneu en compte amb els cables! -exclamava jo.

Ferran estava assegut davant del volant.

-Prepara't aquesta nit -proseguia amb el seu habitual humor. Marxa! Canya! Nenes! Oi? Què et passa? Et veig molt pensatiu.

Em vaig apropar al furgó mentre ell baixava de l'esmentat vehicle.

-No passa res -vaig respondre-. Estic una mica cansat. No sé si t'ho he dit, però porto uns dies de poca son. I les meves barreges musicals de melodies orientals em treuen temps.

-Ja ho veig... Escolta! Si no pots anar, ho deixem. Descansa, trobarem un altre DJ i quan estiguis bé et trucaré... Tranquil... Ja ens coneixem fa temps.

-No! Vull assistir a la discoteca i així estaré més distret.

-D'acord Adrià. Apa! El que més m'agrada de tu és l'afany de fer les coses. I, per suposat, superar-te!

Els voluntaris van dir que el furgó estava carregat amb el material necessari.

-Ok! -va respondre Ferran-. Tornarem als voltants de les tres de la matinada.

Ens allunyàrem de La Muntanyeta i el furgó s'endinsava per una solitari carretera que portava a la zona costanera. Allí, prop d'un platja hi havia l'enorme discoteca. Era el moment de dinar, per tant Ferran va pensar que abans menjaríem qualsevol plat i després els treballadors del local baixarien el material per condicionar-lo a la cabina del DJ.

Per la tarda un tècnic de so i Ferran van dipositar la taula de canvis i els aparells... Connectàrem els diversos cables i endolls pels corresponents i jo vaig realitzar les primeres proves. Sonava bé... Estava preparat per a l'esperada nit! A les vuit obriren l'establiment i a la porta ja hi havia llargues fileres de nois i noies per ballar i beure entre la sorollosa música.

Portava cert temps com DJ, l'afició que més volia a la meva vida. En la mateixa cabina tenia un ajudant que col·laborava per barrejar les diverses melodies i parlava pel micròfon en veu alta per animar a la gent a ballar a la pista. Des dels vidres que protegien l'esmentada cabina vèiem com es divertia la gent jove i entre els parpadellants llums els habituals clients

d'aquestes festes gaudien entre begudes i rialles. Jo estimava la música i si veia que amb ella el públic es divertia era feliç. Però l'angoixant idea de les meves aventures a la Xina de Taizu em deixaven per uns moments sense força i aquest gest no passava desapercebut per al noi que m'ajudava a les barreges de so.

-Què et passa, Adrià? -em preguntava-. Vols descansar una estona? Avui has vingut una mica callat. Si hi ha cap problema parlem amb Ferran i...

-No... No passa res -repetia-, però es clar, no podia dissimular la inquietud del moment aquí, amb els aparells.

Vaig baixar per una rampa que hi havia al costat de la cabina i vaig beure un refresc de pinya i un altre de llimó. Després de saludar uns vells amics, vaig tornar al meu lloc. Mentre estava absent, el meu ajudant animava la festa amb la seva veu i donava espentes a la gent per omplir la pista de ball.

La jornada de discoteca, l'alegria, ball, diversió i per suposat beguda s'havien acabat. Els tècnics començaren a desmuntar el meu equip particular i el posaren al furgó. Ferran tornà al volant per deixar-me a La Muntanyeta. Baixaren l'equip i un monitor de la residència m'acompanyà a la meva habitació. Allí els altres deixaren la meva taula de canvis, els discs, cables... bé... el meu món!

Estava molt cansat i aviat vaig agafar la son. I també amb ella el retorn a la Xina del segle X. La primera sensació era la brisa del matí. Em veia avançant amb la meva cadira... Al meu costat hi havia el carruatge de llargs cortinatges on anava la poetessa. Dos genets anaven davant, nosaltres i tres soldats darrera per protegir-nos. La pobre vegetació de l'estepa i l'avorrit paisatge em deprimien. Només desert i alguns aïllats turons... Quedaven dos dies de trajecte. Havíem sortit de Bianjing feia temps i de moment no havíem tingut problemes. El mateix dia, quan deixàvem els murs de la capital la noia em comentava que va parlar amb les seves amistats del palau i digueren que l'ordre de Taizu estava influenciada per l'assessor Zung-Jung. Estava molt clar! Ens volien allunyar de la Cort per un llarga temporada i així podrien matar tranquil·lament l'emperador. Però nosaltres, que sabíem més dades sobre aquest assumpte, també érem les víctimes més properes. On ens atacarien? A l'estepa? A la ciutat?

Al migdia ens vam aturar per un hora i preparen una petita foguera per cuinar carn de porc. També ens posaren un bol d'arròs. Els soldats abusaven una mica del sake, mentre Chun-Shun i jo preferíem te. Aleshores es va produir l'atac que ens temíem. Al cim d'un altiu turó es va distingir la silueta d'un genet que alçava la seva corba espasa. Immediatament uns vint guerrers baixaren cavalcant. La nostra reduïda escorta va reaccionar tard, potser pels efectes de l'aiguardent. Certament tampoc no podien resistir massa temps ja que eren cinc contra vint. Aviat van caure sota el seu acer

en breus segons. En aquells desesperats moments pensava que ella i jo també moriríem, però el seu cap ens va mirar i va ordenar que lliguessin les mans de la noia.

-Pel que fa a tu ... -em deia en un amenaçant to de veu-. No intentis cap truc amb la teva cadira màgica o la teva amiga morirà amb una fletxa clavada al seu cos.

Comprovava que em coneixien per l'estúpid comentari de la cadira. Qui ordenava aquella matança i la nostra detenció sabia quins érem. Van saquejar el carruatge. Es quedaren un bagul ple de seda i els cavalls entre salvatges crits. Trencaren els instruments de corda, el vehicle i després els van prendre foc. La nova comitiva amb nosaltres com a presoners anàvem per l'estepa d'una manera lenta i humiliant. La poetessa i jo observàvem els nostres atacants i sospitàvem que per les seves armadures eren mercenaris segurament al servei del mateix cervell que ens volia assassinar. Però encara ens volia vius. Per què? No esperava res bo d'aquella gent. Quan s'apropava la nit pujàrem per un nou turó per arribar a una mansió en ruïnes. En conduïren a una cambra d'esquerdats murs i ens deixaren allí. Tancaren la porta. Ens esgarriàvem quan alçàvem la vista per mirar el deteriorat sostre que amenaçava amb caure damunt dels nostres caps.

-Imaginava que ens atacarien a la ciutat o que ens enverinarien el te, però no esperava que la seva resposta arribés tant aviat -deia la noia-. I a l'estepa!

-Així en aquestes tristes i aïllades terres ningú s'assabenta del que passa -responia jo amb poques esperances.

-Estava ben planejat.

-Ara estem perduts -vaig prosseguir amb pessimisme-. Només jo estic lliure, sense cordes però no puc anar gaire lluny amb la meva cadira electrònica.

-Elec... Què?

-Res... Bestieses meves. No em facis cas.

Després ella va callar i regnar el silenci entre la por i la incertesa. De fet... Què és la vida? Sabia que cap persona de la sumptuosa Cort sabia on ens trobàvem i suposàvem que estàvem cantant poesies alegrement en aquella ciutat de la frontera.

8. APAREIX EL TRAÏDOR.

I amb resignació passaren les hores com Beethoven llegia a Plutarco per alleujar la seva malaltia a les seves oïdes. Seguïrem així fins l'arribada de la nit. Aleshores vam sentir un pesat soroll de petjades. Obriren la porta i va aparèixer un altiu personatge de trets orientals amb una lleugera armadura. Diria pel llibre que m'havien regalat que es tractava d'un samurai de l'antiga Japó. Al seu costat no podia faltar l'assessor Zung-Jung.

-Són aquestos personatges els qui volen espatllar els nostres plans? -va preguntar l'individu en un alt to de veu.

-Sí, noble senyor -va respondre l'esmentat assessor amb certa por.

-Formeu part de la policia secreta de l'emperador? -ens preguntar el mateix individu. Contesteu! Ràpid!

-No. Tenim aspecte de ser espies? -vaig preguntar arrogantment a l'enigmàtic conspirador.

-Parla'm amb més respecte, estranger, màgic o el que siguis! -va exclamar ell furiosament-. El meu nom és Yasumoto, vinc de les illes de Cipango. Pertanyo a l'ordre dels samurais.

-Encara ho entenc menys -deia la noia.

Però jo trobava la peça que encaixava en aquell terrible trencaclosques.

-Morireu -va respondre el japonès-. Us heu posat en un terreny perillós i, a més a més de fastiguejar els nostres plans, hem retardat la nostra operació i hem perdut homes fidels, diners i mitjans.

-Si hem de morir, m'agradaria saber el motiu -va interrompre la xinesa.

-Us complauré, bella poetessa -va dir el samurai.

-No cal, jo us explicaré què havíeu planejat -vaig intervenir.

I amb l'ajuda de la noia per entendre la conversa, vaig explicar què havien previst els assassins si no haguéssim aparegut.

-L'assumpte és senzill -vaig començar lentament-. Zung-Jung vivia a la Cort, però no pujava de categoria i aspirava tenir el poder de Xina, ser l'emperador o dominar el sud del país, però només es quedava amb el seu càrrec d'assessor perquè a l'emperador no l'interessava que pugés esglaons al poder. Possiblement veia sagnants conquestes i properes guerres... Taizu volia pau. Un dia l'assessor contacta amb emissaris japonesos. Tenen bones naus i molts soldats. Cipango vol envair Xina i segurament volen desembarcar a la costa. Però davant del perill, la nostra força es concentraria a Bianjing i aviat rebutjaria el seu atac. Només l'emperador pot unificar les diferents faccions... I els guerrers reconqueririen l'extens regne. Només la mort de Taizu desorganitzaria el poder xinès i els samurais podrien triomfar a aquesta guerra. I vau planejar aquest atemptat. Aleshores

Zung-Jung tindria una bona recompensa per la seva traïció, potser seria un important governador o un rei titella al servei dels nous amos.

-Ets molt llest i intel·ligent -va dir Yasumoto mentre Zung-Jung restava bocabadat per la meua manera de descobrir la conspiració.

-Encara no he acabat. Quan van atrapar a l'actor, va fallar el pla. L'assessor ja estava nerviós abans de la representació teatral perquè havien canviat el protocol o estàvem informats de la trobada a la biblioteca. L'assassí que quedava viu a l'atac dels jardins imperials es volia suïcidar abans de parlar... Per què? Amb la mirada de l'esmentat assessor sabia que només tenia aquella opció. Si confessava, moriria sota l'acer dels samurais després. I ara amb parlar una estona amb vos sé que va ser l'altre personatge amb el qual conspirava el actor de teatre aquella nit a la biblioteca. I si un estranger enemic podia entrar tranquil·lament a Bianjing era per ordre de Zung-Jung.

-Em deixeu bocabadat -deia el samurai-. Amic assessor... No sabia que hi havia gent tant intel·ligent a la Cort d'ineptes. Pensava que només hi havia avorrits aristòcrates.

-Eh!... -va respondre el xinès-. No sé que afegir. El vam trobar a l'estepa i es va convertir pels seus mèrits en el músic del palau, però mai sospitàvem del seu poder en la investigació.

-No importa! Ara moriran! No podem retardar més l'operació -proseguia el samurai-. Apa! Què espereu? Porteu aquí un botxí? Ràpid!

-I si ens assassineu... -va interrompre la poetessa-. No us importarà explicar la resta del pla.

-Es clar! -va exclamar el japonès entre fortes rialles-. Després de la vostra mort deixarem els cadàvers per l'estepa. Els voltors us enterraran amb honors d'herois per l'imperi. Tot seguit assaltarem el palau de Bianjing amb un grapat d'experts samurais i matarem d'una vegada a Taizu. Mentre regna el caos, l'assessor farà uns senyals des d'un penya-segat perquè els nostres vaixells que esperen impacientment a l'illot de Guan-Ghu vinguin aquí i desembarquin els nostres soldats. Què més vols saber?

-No crec que la Guàrdia Imperial deixi passar per la Cort als criminals.

-Oh, sí! Zun-Jung ha ordenat aquesta mateixa nit que els soldats restin a una altra part del palau. Els meus samurais ho tindran fàcil. Eh! Què és aquest soroll?

9. UNA INTERVENCIÓ OPORTUNA

En aquells desesperats segons, sentírem espases que xocaven constantment, sons metàl·lics, esquinçadors crits... Vèiem les fletxes per l'aire. En aquell instant va entrar un samurai, el qual va pronunciar unes paraules amb dificultat.

-Els soldats de l'emperador... Perdoneu... -va dir-. Hem fallat...

Tot seguit va caure al llindar de l'habitació amb un fletxa clavada a la seva esquena. Estàvem salvats de moment! Suposàvem que la guàrdia de Taizu ens rescataria. Aleshores envairen la casa els soldats de l'emperador, i abans de reaccionar, lligaren les mans dels traïdors mentre uns altres alliberaven la poetessa. Sortírem de la mansió i la nostra sorpresa era indicible perquè allí es trobava l'assessor Wung amb un triomfal somriure d'alegria.

-Per Confuci! -va exclamar la noia-. Mai pensaria que m'alegraria de veure't!

-Sí, bella dama -va contestar ell-. I sortosament veig que tampoc no han fet mal al nostre músic.

-La vostra intervenció ha estat molt oportuna -vaig afegir-, però... Com sabíeu que ens trobàvem aquí?

-Ens va costar localitzar-vos, però les nostres deduccions ens ajudaren molt. Aquesta destrossada casa pertanyia a Zun-Jung i la va deixar per construir una nova mansió als penya-segats -contestava Wung ràpidament-. Naturalment parlo del mateix lloc on pensava fer senyals ara per cridar a flota invasora de Cipango.

-Com ho sabíeu?

-En realitat sospitàvem d'un seriós cop dels nostres habituals enemics, però necessitàvem proves. Pescadors i, després, els nostres espies van observar un munt de naus ancorades a la badia de l'illot de Guan-Ghu. Estaven allí feia dies, precisament quan començaven els atacs contra l'emperador. He dit abans que esperàvem proves i, quan Jung-Zung va tenir la idea de enviar-vos a la ciutat més allunyada de l'imperi, vam trobar l'ocasió per saber qui era el traïdor. I vam accedir.

-Ah! Comprenc! Aleshores la poetessa i jo érem els esquerps.

-Efectivament... Ho sento i espero que ens perdoneu. Però era l'única manera d'arribar fins als samurais i al cervell de l'operació. Ara l'exèrcit ha format un mur de soldats a les diferents platges. No crec que l'enemic s'atreveixi a desembarcar quan vegi els nostres guerrers, catapultes, arcs, fletxes, foc... Sense el seu cap, el general Yasumoto, a qui tenim presoner aquí, no podran seguir el pla d'atac.

-Uns samurais volien assassinar aquesta mateixa nit a Taizu... Hem d'avisar a...

-Tranquil... Quan Zun-Jung va ordenar que els guardaespalles anessin a la part més aïllada del palau, ell va marxar per reunir-se amb els seus amics i coordinar la invasió. Aleshores jo vaig dir que restessin amb l'emperador i segurament ara els guerrers de Cipango han estat detinguts mentre Taizu i la seva família es refugiaven a una residència als afores de la capital. Amb ells està la guàrdia personal. Ara tornarem al palau i descansarem. Trigarem uns dies de viatge, però demà al matí només Taizu trepitjarà el palau per fer justícia. Per cert... Veig que vosaltres esteu assabentats també de la conspiració de Cipango.

-Parli amb Adrià -deia la poetessa-. Jo m'he quedat bocabadada del seu enginy per resoldre l'enigma que envoltava la Cort.

-Oh! No té gaire importància -vaig prosseguir amb calma-. En realitat havia descobert les mateixes pistes dels vostres espies, però no enteníem perquè trigàveu en actuar.

-Necessitàvem les proves. No podíem acusar a Zung-Jung, però sospitàvem. Però ara no parlem més d'aquest assumpte. Hem de descansar al palau. Passaran dies fins aclarir aquest tema.

Per als meus somnis només transcorregueren uns segons. Un nova comitiva abandonava aquelles ruïnes. Wung encapçalava la filera de genets, els presoners de Cipango, el carruatge que portava a la noia, la qual després de tantes aventures es quedà dormida i jo en la meua inseparable cadira. Trigàrem temps en arribar a Bianjing encara i una nit s'alliberà el samurai, va atacar els nostres soldats, però quan es veia envoltat, ell mateix va agafar una espasa i es va suïcidar amb el ritual del sepukku. Per a ell i el codi Bushido dels guerrers de Cipango un fracàs era el deshonor i només amb la seva mort podia recuperar el seu bon nom. Sortosament la noia i jo no vam veure l'abominable acte, ja que en aquell moment ens trobàvem sopant a l'altre part del campament. Zung-Jung tremolava constantment perquè sabia que a la plaça pública de la capital l'esperava la destrucció del botxí.

I d'aquesta manera vam arribar a Bianjing. L'emperador estava a la Cort.

10. VOLEM JUSTÍCIA!

Reconec que aquest cop el meu somni s'allargava. Ara, quan s'havia aclarit el misteri del palau, vivia més intensament la meua estada entre aquells murs de rics colors. Era com veure el capítol final d'una llarga sèrie a la televisió! Taizu ens va rebre a la Cambra d'Audiències amb el presoner. Ens vam assabentar que els samurais foren descoberts als passadissos quan intentaven assassinar a l'home fort de Xina i la guàrdia els va detenir després d'una breu i sagnant baralla, perquè els enemics no esperaven que actuessin els soldats xinesos. Pensaven que estaven aïllats a l'altra part del palau. Quan al següent matí va arribar Taizu, la seva primera ordre va ser executar als fidels guerrers de Cipango.

-Wung m'ha dit que ets un home intel·ligent i que per a la teva banda havies descobert la conspiració -comentava l'emperador amb complaent somriure.

-Sí, Majestat, però em faltava la peça clau -responia-. I era el maleït samurai que s'ha suïcidat en el viatge de retorn.

-Crec que en lloc de ser músic de la Cort, hauries de ser cap de coordinació dels meus espies. Ah!

Els presents van riure pel bromista comentari. Jo també vaig seguir les rialles.

En aquell moment va irrompre a la cambra el noble Tang el qual va abraçar a la seva filla. Estaven tan emocionats que havien oblidat el rigorós protocol, agenollar-se o reverenciar-se davant de l'home fort de Xina. Però en aquells difícils moments es podia perdonar aquella petita errada.

-Disculpeu-me, Majestat -vaig dir-. Es va produir el desembarcament dels enemics?

-Sí -va respondre Taizu tranquil·lament com si ja sabés en aquell moment el final de l'esdeveniment-. Segurament estaven nerviosos perquè no rebien les senyals des dels penya-segats, des de la nova residència de Zung-Jung i decidiren sortir de la badia de l'illot i apropar-se a les platges, però immediatament un mur de catapultes llançaren projectils de foc i les primeres naus es cremaren. La resta va comprovar que el pla havia fracassat i va tornar a Cipango.

-Crec que trigaran en envair-nos.

-Ara parlarem del meu amic Zung-Jung. Saps què t'espera, oi?

-Sí, Majestat -va respondre el presoner sense inquietar-se.

Tenia les mans lligades i restava tota l'estona de genolls perquè no podia participar de l'alegria dels presents.

-Seràs executat a l'hora de tigre (entre les tres i els cinc de la matinada) -va ordenar Taizu a aquella fastigosa bèstia.

Els soldats van treure al traïdor de la sala. I l'alegria va tornar a la Cambra de les Audiències. La poetessa Chun-Shun s'apropava a mi.

-Adrià és el veritable heroi -va dir ella-. Amb aquests esdeveniments tinc la lletra per a un nou i llarg poema i ell posarà la música.

La gent va aplaudir.

I aquell "Clap", Clap", Clap" ressonava encara a les meves oïdes quan va arribar l'amarg moment de despertar. Dues monitores havien entrat a la meva habitació i em van ajudar per llevar-me del llit. Esperava la nit per retornar a la Xina medieval, malauradament mai vaig passejar pels jardins imperials de Bianjing amb la dolça companyia de la noia Chun-Shun. Ho vaig entendre amb cert dolor. S'havia resolt el misteri de la Cort i per tant havia de retornar definitivament a La Muntanyeta per seguir la meva vida al segle XXI. Teràpia amb gossos, amb cavalls, realitzar la meva tasca de DJ, practicar la Boccia, i per suposat, la música. Però en la meva tristesa vaig acabar la partitura sobre temes xinesos i la vam estrenar a la mateixa residència davant dels voluntaris, monitors, amics i familiars. Va tenir el seu èxit. En realitat no em podia queixar. Però el record de la daurada època restava a la meva ment i per aquest motiu vaig parlar amb els caps de La Muntanyeta i, davant de la meva insistència, em posaren en contacte amb aquest amable periodista que ha volgut transcriure amb paciència la meva història a la Xina medieval.

EPÍLEG DEL PERIODISTA

No sé se hi ha forces ocultes en la Natura o és un tema del Destí, però mentre transcrivía els comentaris, les notes i la història en general del meu amic Adrià es va produir un curiós esdeveniment. En unes excavacions arqueològiques que es van realitzar als afores de Bianjing, a l'actual Henan, van descobrir les ruïnes d'una mansió de l'Edat Mitja. El professor Jong la situava pel segle X i tot seguit van trobar uns vells pergamins, en els quals hi havia una breu poesia sobre un noi que va arribar a Xina en una cadira màgica. Amb ella podia volar i realitzar grans recorreguts en poc temps sense la força dels cavalls o els bous. Tenia vida pròpia. Els versos prosseguien. Deien que el seu amo era un prestigiós músic, treballava en equip amb la bonica poetessa Chun-Shun i murmuraven que entre els dos havien evitat una conspiració contra l'emperador Taizu. Després començaren els assumptes exagerats. Tenia poders i era temut. I sovint algunes mares utilitzaven aquesta llegenda per fer por als seus fills quan no es portaven bé.

El professor Wong-Lu va portar els esmentats pergamins al museu de la mateixa regió. Devorat per la curiositat, jo mateix vaig realitzar un viatge a Xina i em vaig presentar per veure uns versos i uns arxius. En efecte... Era un noi que amb la seva cadira lluitava contra exèrcits de samurais. La imaginació del seu autor em causava sorpresa, però el nom del poeta em deixà encara més bocabadat, perquè allí signava una noia que es deia... Chun-Shun!